

Хто правду чинить – іде до світла
Іван 3,21



МЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ



ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!



РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА

Високопреосвященним і Преосвященним Архiepіскопам та Митрополитам, боголюбивим єпископам, всесесному духовенству, преподобному монашеству, возлюбленим братам і сестрам, в Україні та на поселеннях у світі сущим

Слава на висотах Богу і на землі мир людям Його благовоління!
(Лк. 2, 14).

Христос народився! Славимо Його!

Євангеліст Лука оповідає нам, які слова промовив ангел, з'явившись пастирям: «Не бійтеся, бо я звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу. Сьогодні народився вам у місті Давидовім Спаситель, Він же – Христос Господь» (Лк. 2, 10-11). Радість Різдва Христового, благовість про народження в людському тілі самого Божого Сина неначе могутній промінь вічного сяйва сходить сьогодні з небес на землю.

Христос народився! Це слова, якими небесні сили потішили пастирів, що вночі стояли на сторожі біля своїх отар. Христос народився! Це вістка, яка перемінила ніч на день, смуток – на втіху, очікування – на сповнення надії. Христос народився! Це радість, яка сходить із небес і спонукає людину діяти: шукати вічного Бога в новонародженій дитині, служити Йому, як ближньому, та ділитися цією радістю з іншими.

Слава на висотах Богу і на землі мир людям Його благовоління!

Це слова небесної Літургії, в якій ангельські хори величають Бога за Його любов до людини. Стаючи учасниками та свідками цієї неземної дійсності, пастирі дізнаються про істинну причину різдвяної радості. Народився Спаситель, і в Ньому відкривається найглибша суть нашої віри – віри в милосердну Божу любов до своїх (Далі – на 2-й сторінці.)

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННОГО МИТРОПОЛИТА ЛЬВІВСЬКОГО ІГОРЯ

Всесвітлішим та Всечеснішим отцям, Високопреподобним і Преподобним отцям, ченцям та черницям, дорогим та достойним мирянам Львівської архієпархії

Мир усім Вам у Господі та Боже благословення!

«Думки бо Мої – не ваші думки, і дороги ваші – не Мої дороги...» (Іс. 55,8). Добре жити Господніми думками та ходити безпечно Божими дорогами. Велика подія в історії людства, незбагнене для людини діло – народження Бога, Божого Сина, Спасителя світу, від жінки, Пресвятої Діви Марії. Таку справу може чинити тільки Божа любов – Отець Любов. Господь задався справою рятувати людину, увесь людський рід, від вічного покарання, від справедливого суду за гріх прародичів Адама та Єви. Бог – єдиний в Трьох Особах – улюбляє над гіркою долею людей. Син Божий, з любові до Отця і Святого Духа, та усього людського роду, воплотився у світ як Дитя, щоб спасти народ від вічного покарання. Ніхто не в силі збагнути любов Господа до людини, який опустив славу в небі, прийняв тіло людини, «понижив себе, ставши слухняним аж до смерті, смерті ж – хресної» (Флп. 2,8). Син Божий повинен отримувати славу, поклоніння, пошану й честь у небесах, а вибрав крайнє пониження на землі, щоб свідченням Своєї любові привести кожну людину до Себе.

Ісус народився в убогій печері, місці постою худоби, бо люди не прийняли його вагітну Матір зі святим обручником Йосифом до своїх осель, навіть не пустивши на подвір'я. Бог зійшов до убогих ясел, там народився, повитий у пелени та покладений на сіно. Жодної пишності, крайня убогість та простота, без санітарії та медсестер, без обслуги та тепла, неподалік овець, кіз та корів, що стали ближче до народженого Дитяти, ніж люди, в яких не знайшлося місця для всемогучого Бога. Господь прийшов «... до своїх, – а свої його не прийняли» (Ів. 1, 11). Не легко було Боголюдині, яка народилася (Далі – на 3-й сторінці.)

«ХТО ІНШИЙ СІЄ, А ХТО ІНШИЙ ЖНЕ»

о. Іван ГАЛІМУРКА



Сьогодні, коли світ відзначає 50 річчя Декларації II Ватиканського Собору «Nostra aetate», слова нашого Спасителя – «Хто інший сіє, а хто інший жне» (Ів. 4,37) – набувають особливого значення. Та й сама назва документу,

що в перекладі звучить як «У наш час», говорить про те, що саме поняття часу в богословському вимірі є неоднозначним. Насамперед належить сказати, що ця Декларація, яку було прийнято на II Ватиканському Соборі, стосується ставлення Католицької Церкви до нехристиянських релігій. Тоді, на Соборі, за остаточний її варіант проголосував 2.221 учасник собору, проти – 88. А документ, який, по-суті, став найкоротшим із документів Собору, своїм підписом затвердив Папа Павло VI.

За півстоліття Декларація не втратила своєї актуаль-

ності, адже й сьогодні плоди її діяльності є надто важливими як для самої Церкви, так і всього людства.

ХТО СІЯВ?

Історія стосунків між християнами і євреями є доволі непростою і часто суперечливою. Але це зовсім не означає, що її, цієї історії, не існує. Навпаки, вона доводить, що християнство і юдаїзм мають спільні корені, і то настільки глибокі, що в якійсь мірі навіть можуть конкурувати за Божу спадщину. Адже Новий Завіт є настільки глибоко вкоріненим у Старому Завіті, що для християнина обидва

становлять нерозривну єдність. На жаль, у міжрелігійних стосунках обох номінацій завжди існувало протиставлення, що призводило до взаємопоборювання, яке в часі II-ї Світової війни взагалі оформилось у радикальний антисемітизм. Безперечно, у гітлерівському трактуванні цей антисемітизм, як і вся його ідеологія, був неопоганським, расистським і псевдонауковим. Через це неоднозначні післявоєнні нападки на Церкву та звинувачення її, і зокрема, Папи Пія XII, у від-

реакції на нього, вимагали спростування і належної відповіді.

(Далі – на 9-й сторінці.)

• СІЧЕНЬ •
2016 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
119 / 1



Звернення Блаженнішого Святослава щодо святкування Різдва в Рік Божого милосердя



**Вірним Української Греко-Католицької Церкви,
особливо тим, які об'єднані в різні мирянські
спільноти та організації в парафіях**

Дорогі брати і сестри в Христі!

З нагоди початку Року Божого милосердя щиро закликаю та заохочую вас до ділення милосердям із ближніми, до об'явлення обличчя милостивого Бога в цьому світі, так часто позначеному людськими стражданнями, самотністю, страхом, безнадією. В обставинах війни, в яких опинився наш український народ, потреба Божої любові та опіки значно зростає, тому варто пам'ятати, що ми, християни, маємо бути милосердними, як і Отець наш милосердий (пор. Лк. 6, 36).

У час підготовки до Різдва звертаюся до кожного вірного, до кожної християнської родини та кожної мирянської спільноти, щоб наповнити серця та домівки гостинністю до осіб, які потребують нашого милосердя, – вимушених переселенців, вдів, сиріт і напівсиріт, поранених, хворих чи звільнених з полону воїнів і волонтерів. Запросивши цих людей до своїх домівок чи спільнот для спільного святкування Різдва святих, ми вітатимемо самого Христа-Подорожнього, бо Він чужинцем був і ми Його прийняли (пор. Мт. 25, 35).

Щоб відкрити «двері милосердя», як про це пише Папа Франциск, не потрібно великих зусиль, а лише щирої бажання зустрітися з Христом. А це бажання обов'язково приведе нас до найбільш потребуючих.

Закликаю вас, усіх вірних нашої Церкви, особливо тих, які об'єднані в різні мирянські спільноти та організації в парафіях, де разом збираєтеся пережити Різдво Господа нашого Ісуса Христа: звіщайте Добру Новину про новонародженого Спасителя, діліться радістю і теплом своїх домівок та сердець, прославляйте Господа спільною молитвою у богослужіннях і святочною трапезою, дзвінкою колядою та гучним вертепом.

Моїм прагненням є, щоби кожна наша родина спожила цього року Святу вечерю разом із вимушено переселеними особами. Я переконаний, що кожен із них зробить дійсно присутнім у вашій хаті самого новонародженого Спасителя. Приймаючи їх, ми приймемо самого Бога, що у своєму Різдві став людиною.

Комісія у справах мирян нашої Церкви у співпраці з Благодійним фондом «Карітас» та Координаційною радою душпастирства в кризових ситуаціях допоможуть вам віднайти контактні дані тих потребуючих осіб, які на ваше запрошення зможуть розділити з вами велике таїнство Божого милосердя в народженні Спасителя через святкування Різдва.

Хай Богородиця – Двері Божого милосердя – опікується всіма вами, а Господь сторицею благословить усі ваші добрі починання!

Благословенного всім Різдва!

† СВЯТОСЛАВ

Київ, 14 грудня 2015 року Божого

(Продовження, початок на 1 стор.)

творинь, яка робить нас людьми Його благовоління.

Тож у цьому небесному співі йдеться про кожного з нас! Ангели славлять во вишніх Бога за те, що Він вічно благоволяє людям, тобто хоче людству добра. Він є нашим найвищим благодійником. Жива і вічна любов Бога Отця входить в історію всесвіту, втілюється в особі Його улюбленого Сина, що народився сьогодні у Вифлеємі. Євангеліст Іван навчає про благовоління Боже так: «Цим виявилася до нас любов Божа, що Бог Свого єдинокордонного Сина послав у світ, щоб ми жили через Нього. Любов же полягає не в тому, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас і послав Сина Свого – примирення за гріхи наші» (1 Ів. 4, 9-10).

Слава на висотах Богу і на землі мир...

Мир є одним із найсуттєвіших проявів любові Бога до людини. Недарма старозавітні пророки передвіщали, що прихід Месії на землю принесе із собою мир, подарує людям любов і справедливість, усуне всяке зло і ненависть, відновить вселенську гармонію та злагоду. І ось сьогодні ми чуємо, що Христос, Князь миру, Цар довічний, в якого на плечах – влада і честь, саме Той, про якого пророкував Ісаїя, нарешті народився. Мир, що його приносить Господь, не означає тимчасового перемир'я чи простої відсутності війни. Справжній мир людина отримує лише тоді, коли примириться з Богом і особисто поєднається з Ним. Новонароджений Ісус поєднає і примирює в Собі Бога та людину. І внаслідок такого поєднання та примирення Христос стає джерелом миру на всій землі. Святий апостол Павло навчає нас, що Христос – це «наш мир, Він, що зробив із двох одне, зруйнувавши... ворожнечу, – Своїм тілом» (Еф. 2, 14).

Як довго чекав Божий народ того миру, що його приніс у Своєму Різдві Христос. З яким нетерпінням бігли пастирі до Вифлеєма і з якою настирливістю подорожували до вертепу царі зі Сходу. Але як вони, мабуть, здивувалися, знайшовши довгожданий мир не у владі земного володаря, не в хитрості вправного дипломата, не в силі добре озброєного війська, а в тендітній Особі новонародженого безхатченка. Навіть більше, провіщений Князь миру в момент Свого народження став переселенцем і вигнанцем, переслідуваним з боку царя Ірода втікачем. Дивна Божественна Премудрість в таїнстві Різдва вчить нас, що Божа любов, небесний мир і слава приходять тоді, коли ми схилимося перед останнім серед нас, що саме в служінні потребуючій людині зустрічаємо Бога.

Слава на висотах Богу і на землі мир людям Його благовоління!

З Божою допомогою ми пережили ще один рік – ще один рік війни. Страждання нашого народу не закінчилися, випробування не добігли кінця. Проте ми вистояли і йдемо далі! На подив усього світу, ми вистояли серед незмірного болю втрат, крові та сліз. В умовах війни ми переосмислили цінність і значення слів «мир» та «милосердя», «відвага» та «людяність», «відданість» та «відповідальність». Ми досвідчили, що таке ревність у молитві. Відкривши силу молитви, разом з усім світом щиро і витривало надалі благаємо Бога про мир.

Дорога до миру стала для нас дорогою до ближнього. Ми вчимося бути солідарними. Ми вчимося відчувати потреби наших солдат на фронті як власні потреби. Ми вчимося перематися боєм тих, хто втратив рідних і близьких, боєм поранених і полонених як своїм боєм. Серед щоразу більших нестатків, економічної скрути, усе ще всюди присутньої корупції та недостатньо ефективного політичного управління ми не втратили співчуття до ближнього, стали відповідальнішими і сміливішими в обстоюванні власної гідності, продовжуємо ділитися з потребуючими останнім: тим, що

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА

маємо, тим, що вміємо і знаємо, тим, у що віримо, – тим, ким ми є. Шляхом до нашої перемоги в Христі є те, що єднає, примирює та робить нас спільнотою. Солідарність, співчуття і довіра дають нам надію в Бозі та відкривають справжню дорогу до миру.

Саме в цій всенародній солідарності у вірі, надії та любові ми відчуваємо живу присутність Бога серед нас, Його справжнє народження на нашій землі. Дорога до ближнього стала для мільйонів українців дорогою до Божої любові. Можна сказати, що в цьому дивному благоволенні Божому до нас, у цій солідарності ми знайшли ключ до перемоги. Бо, як навчає апостол Павло, «коли Бог за нас, хто проти нас?» (Рим. 8, 31).

Відсвяткуймо це Різдво разом із переселенцями, тими, що втратили своїх рідних, майно та дім. Нехай у цей Святий рік Божого милосердя відчинені для потребуючих двері наших домівок, за словами Папи Франциска, перетворяться на двері Божого милосердя. Тоді на всіх, хто буде крізь них проходити, спливатиме Божа милосердна любов, яка прощає наші провини, гоїть рани душі й тіла, перетворює смуток на радість, усе немічне робить сильним і непереможним.

Приймаючи біженців, убогих і страждених, ми приймемо в наш дім, у наші родини і нашу спільну хату самого Божого Сина – Джерело Божого миру. Не питаймо в них, якою мовою вони розмовляють, до якого храму ходять чи яких переконань дотримуються. Радше поцікавмося, що їм болить, де їхні рідні та як ми можемо їм послужити. Нашою молитвою та ділами милосердя приступімо разом із ними до ясел, в яких спочиває Христос. Саме в них ми можемо прийняти новонародженого Спасителя. Саме так пройдемо шлях примирення з Богом і нашими братами й сестрами, принесемо Божий мир на багатостраждальну українську землю.

У цей радісний день світлого свята Різдва Христового бажаю скласти всім вам, дорогі в Христі, сердечні вітання. Цю радість прагну занести до кожної оселі, до бліндажів на фронті, до госпіталів, де лікуються поранені, до помешкань сотень тисяч вимушено переселених братів і сестер, до тих, хто в Україні, і до тих, хто на поселеннях, – до всіх прагну сьогодні скерувати слово вітих і надії, джерелом якої є народження Спасителя.

З благовістю про Різдво Ісуса Христа хочу відвідати тих із вас, хто відчинив двері своєї душі для Бога і ближнього, та переступити через Двері Божого милосердя разом із вами в цей Святий рік. Ділячись радісною звісткою про народження Христа-Господа, прагну потиснути мужню руку наших воїнів, котрі захищають наше Різдво, потішити засмучених, обтерти сльози заплаканих, покріпити у вірі в перемогу добра над злом усіх, хто сумнівається.

Стоячи сьогодні перед Божим престолом, відчуваю надзвичайну солідарність з усією великою родиною нашої помісної Церкви, яка зібралася довкола Господньої трапези тут, на землі, й у славі Божій на висотах. Нехай новонароджений Спаситель вислухає всі наші молитви, збереже наш народ і нашу державу в мирі й гаразді та обдарує Своїм небесним благословенням.

Веселих свят Різдва Христового, смачної куті та щасливого нового року!

Христос народився! Славимо Його!

† СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового, у день Святого всехвального апостола Андрія Первозванного, початок Ювілейного року Божого милосердя в УГКЦ,
13 грудня 2015 року Божого



(Продовження, початок на 1 стор.)

РІЗДВАНЕ ПОСЛАННЯ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕНОГО МИТРОПОЛИТА ЛЬВІВСЬКОГО ІГОРЯ

малим кволім Дитям на землі, принесла світло та любов для Свого люду, – а Любов була погорджена вибраним народом. Байдужість та жорстокість глибоко пустили коріння у людські душі, з яких витіснено простоту, смиренність і любов. Святий апостол Павло, вникаючи в життя людей, пробував пояснити причину віддаленості люду від Бога: «... тіснота – у вашім серці!» (2 Кор. 6, 12). Він вказує на серце, повне усякого гамору, де немає місця для Бога.

Світ немилосердно розправляється з тими, хто незначний, бідний, незахищений; такими погорджують, нехтують, відкидають та викреслюють із життя. А Ісус прийшов, щоб змінити серце людини, зробити його м'яким та душевним. Він не знаходить місця у корумпованому багатому серці чи вщент просякнутому алкоголем та задуреному наркоманією. Він опускає нечестиве, обманне, підступне серце, заповнене нечистотою та іншим гріховним брудом. У такому серці бракує миру та любові, спокою й лагідного погляду на Бога та ближніх. В гріховному серці не знайдеться місця Христу Господу нашому!

Пастухи підбаворювали один одного, повіривши словам ангела, спішили до народженого Спасителя: «Ходімо лишень до Вифлеєму та подивімося на ту подію, що Господь об'явив нам. І пішли вони притямом і знайшли Марію, Йосифа й Дитятко, що лежало в яслах» (Лк. 2, 16-15). Прості серцем, убогі пастухи-працівники, не жадібні гроша та маєтності, знайшли мале немовля Ісус, що лежало в яслах. Очевидно, що у такі прості, допитливі та убогі серця ввійшла радість Господня. Світло з неба наповнило їхні душі, ласкава любов глибоко охопила їхні істоти. Сміливим кроком рухалися й усім зустрічним розповідали про те, що бачили й чули. Від внутрішньої радості та неземної повноти ділилися з усіма доброю новиною. Господь наповнив їх духовною силою, поверталися повні надії, милосердя та любові. Сталася нечувана зміна у їхніх серцях, до якої вони були готові. До них промовляв ангел, а вони прийняли новину від Господа, бо були переконані, що Бог, а не ангел дав їм ласку розуміння та удостоїв стати учасниками цієї події. Багато разів уже пасли худобу, але цей випадок був унікальним і неповторним в їхньому житті. Убогі юнаки носили зустріч з Христом-немовлятком у серці з великою ніжністю та благоговінням, усім розповідали про дивне народження дитяти Ісуса та ангелів, яких бачили, що співали в небесних просторах. Господь наповнив їхні прості й смиренні серця світлом розуміння, а вони прославляли та величали Господа.

Таким позитивним наповненням закінчилася зустріч пастухів із пресвятою Богородицею, святим обручником Йосифом та народженим немовлям Ісусом.

І ми зустрічаємося часто з Богом на молитві, подаючи милостиню та поміч ближнім, приймаючи Христа у пресвятій Євхаристії... Від гідного спілкування з Богом ми наближаємося до Нього в духовний спосіб, провадимо більш християнський спосіб життя, зростаємо в любові до Господа й ближніх. Духовні праведні змагання провадять людину до вічного щасливого життя.

Живемо у нелегкі часи, бо війна на сході нашого краю забирає життя військових та мирного населення. Багато людей без даху та засобів до життя, біженці шукають притулку. Хабарництво сіттю обтягає людей, алкоголь і наркоманія несуть сум'яття у суспільство.

Але є вихід: звертатись з довірою до Бога у наших молитвах, щоб залагодив ці проблеми. Він може більше, якщо ми станемо ревніше та настирливіше просити Його. Бог любить нас такими грішними, як ми представляємося в Його очах. Син Божий бажає допомогти нам, але ми повинні рушити з місця застою, покинути гріховні засади життя. І тут – знову допомога від Господа, який створив людину. Боже дитя мале й смиренне, щоб ми розуміли: воно очікує нашої опіки над ним, нашого поклону, нашого тєгла. Бог простягає руку допомоги кожній особі, як колись святому апостолові Петрові на водах моря. Вчинімо зустрічні зусилля! Він очікує нашого слова «так», бо – «ні», немов вифлеємський люд, замикає двері перед Господом при Його народженні. Відчинімо двері нашого серця, а Боже милосердя очистить та змінить його на добре, ласкаве й милостиве.

Хай Пресвята Богородиця і святий обручник Йосиф виблагають нам ладу, спокою, довіри, мудрості й любові.

Благий наш народжений та милосердний Ісусе, принеси радість в кожну душу нашого народу: дітям і дорослим, хворим і здоровим, біженцям, пораненим, сумуючим, в'язням, тим, хто в біді перебуває та достатком тішитись! Стань всім для усіх, Господи, – запорукою спокою та внутрішнього миру, щоб духовні та матеріальні злидні не вибили нікого з рівноваги. Народжений Ісусе, зупини війну, розірви окуви хабарництва та підступу! Ми надіємося на краще життя, бо у Тебе, народжений Спасителю, благаємо миру, світла, затишку й радості! Подай, Господи!

Вітаю усіх із Христовим Різдом! Хай прозорість та умиротворіння Господнього свята наповнює кожну душу радістю, певністю в завтрашній кращий день та позитивною зміною нашого суспільства!

Христос рождається! Славимо його!

Благословення Господнє на Вас!

† ІГОР, Митрополит Львівський
Львів, 25 грудня 2015 року Божого



До парафії свв. апт. Петра і Павла, що у м. Ново-яворівську, з пастирським візитом завітав Високопреосвященний Ігор, Митрополит Львівський. Щирими привітаннями та відкритими серцями зустрічали високого гостя парафіяльна спільнота із ерм. Іваном (Горбанем), сотрудниками храму та запрошеними на це свято священиками. Тут, у храмі, за Божественною Святою Літургією, митрополит поставив у дякони

Катехити дякували Богові за прожитий рік

У день святого Миколая, чудотворця Мир Ликійського, катехити Львівської архієпархії зійшлися до храму бл. Климентія Шептицького, що у Львові на вул. Кривоноса, щоби подякувати Господеві за всі ласки і щедроти, отримані у 2015 році.

Подячну Божественну Літургію очолив о. Сергій Білоконь, референт біблійного апостоляту Катехетичної комісії. Проповідь виголосив о. Юрій Устяк, голова Кате-

Редемптористи Львівської провінції приймають поповнення

п'ятьох піддяконів з Чину Найсвятішого Избавителя (редемптористи).

«Ісус прийшов у цей світ для чогось більшого, як лікувати тіла. Він легко прощає гріхи тим, хто кається. Відродімося вірою в милість Бога, уникаймо прогрішень, чинімо добрі діла та покуту за наші людські промахи в житті. Господь бажає, щоб ми встали, отряслися з гріхів, повірили у Його багате милосердя та жили у Його благодаті» – наголосив у своїй проповіді архиєрей.

По завершенні Божественної Літургії монаша і парафіяльна спільноти висловили слова вдячності архиєрею. Завершився пастирський візит Митрополита Львівського молитвою «Боже великий єдиний», архиєрейським благословенням та спільною світлинкою.

хетичної комісії Львівської архієпархії. По завершенні Літургії катехити отримали несподіваний презент – настоятель храму, студит о. Севаст'ян Дмитрух провів для них невелику екскурсію цим храмом-музеєм.

Відтак молільники розділили спільну просфору та обмінялися взаємними побажаннями з нагоди свята святого Миколая.

Подала Віра ЦЕНГЛЕВИЧ

Офіційно



УКРАЇНЬСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА
КУРІЯ ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ

Вих. ЛВ 15/1426

ДЕКРЕТ

Оцим, згідно Булли «Misericordiae vultus» («Обличчя милосердя»)

Святишого Отця Папи Франциска, визнаючи та поручаю відкрити «Двері Божого Милосердя»

у наступних храмах Львівської Архієпархії Української Греко-Католицької Церкви:

Архикатедральний Собор св. Юра, м. Львів,
Гарнізонний храм св. апт. Петра і Павла, м. Львів,
храм Успення Пресвятої Богородиці, с. Страдач,
храм св. Миколая, с. Глиняни,
храм Собору Святої Богородиці, с. Прибичі.

Поручаю парохам, адміністраторам, настоятелям вище згаданих храмів здійснити

«Молебний чин з нагоди відкриття Ювілейного року Божого милосердя» згідно встановленого порядку.

Благословення Господнє на Вас!



ІГОР

Митрополит Львівський

пресв. Сергій Ковальчук
Канцлер Львівської Архієпархії

Дано у Львові
при Архикатедральному Соборі св. Юра
Дня 25 грудня 2015 року Божого

ВІДБУЛИСЬ ВІЗИТАЦІЇ КРАКОВЕЦЬКОГО ТА ЯВОРІВСЬКОГО ПРОТОПРЕСВІТЕРАТІВ

На зібраннях протопресвітерів Львівської архієпархії, які щомісяця відбуваються у Митрополітичній палаті, Преосвященний Венедикт, єпископ-помічник Львівський, висловив побажання почергово відвідати всі деканати архієпархії. Так, у переддень свята св. Миколая архиєрей провів візитацію Краковецького та Яворівського протопресвітератів.

Процесійно та з проханням про архиєрейське благословення зустрічали владикою Венедикта священнослужителів названих протопресвітератів. Візитації традиційно розпочиналися молитвою. «Священики мають унікальне покликання – приготувати до вічності людей. Бог покликав вас до цього!» – звернувся єпископ у своєму слові до присутніх священнослужителів.

Після молитви владику Венедикт заслухав звіти про діяльність парафій, зокрема про труднощі та здобутки. Тривала розмова з душпастирями завершилася спільним обговоренням аспектів служіння та батьківською настановою єпископа щодо молитви та пошуку діалогу з кожною людиною, яка прагне Бога.

ЗУСТРІЧАЛИСЯ АДМІНІСТРАТОРИ ТА ПАРОХИ ЛЬВІВСЬКИХ ХРАМІВ

У храмі св. Анни, що у Львові на вул. Городецькій, відбулася зустріч адміністраторів та парохів парафій м. Львова з Преосвященним владикою Венедиктом, єпископом-помічником Львівської архієпархії. На цій зустрічі священики ділилися досвідом пасторальної праці, а наприкінці узгодили актуальні теми для майбутніх зустрічей.

На початку зібрання архиєрей наголосив на важливості зустрічей та взаємному діленні досвідом. Опісля о. Роман Шафран, синкел у справах духовенства Львівської архієпархії, парох парафії св. Анни, розповів про особливості пасторальної праці священнослужителів у даній парафії. По завершенні священнослужителі мали змогу задати питання о. Романові.

На зустрічі, серед іншого, також було обговорено заходи, які проходять у парафіях Львівської архієпархії з нагоди року Божого милосердя. До уваги адміністраторів та парохів храмів м. Львова також було представлено останні рішення Синоду єпископів УГКЦ.



11 грудня, на 75 році життя і 27-му році священства, упокоївся в Бозі

ієрей Мирослав Войцихівський.

Останні роки, до виходу на емеритуру у 2011 році, о. Мирослав був адміністратором храму Преображення ГНІХ

у с. Скнилів-Березівка Пустомитівського р-ну.

Курія Львівської архієпархії висловлює щире співчуття рідним та близьким.

Вічна йому пам'ять!



ВЕЛИКЕ ПАЛОМНИЦТВО ДО МОЩЕЙ СВ. МИКОЛАЯ

Напередодні свята українці з різних куточків Італії вже втретє поспіль здійснили спільне паломництво до мощей св. Миколая Чудотворця, які знаходяться в м. Барі, що в південноіталійському регіоні Пулія. Понад тисячу осіб прибули до храму, щоб перед мощами св. Миколая Чудотворця, якого вшановують як католики, так і православні, просити заступництва для України та своїх сімей. Очолив паломництво Апостольський візитатор владика Діонісій (Ляхович).

У головній базиліці св. Миколая владика Діонісій, у співслужінні 15-ти священників з різних міст Італії, звершив Архиєрейську Божественну Літургію. По її закінченні духовенство та вірні відспівали при гробі св. Миколая акафіст, приступаючи по черзі до святих мощей.

Цього ж дня українські прочани також взяли участь у молитовному чині відкриття Святих дверей у барській базиліці св. Миколая з нагоди Року Божого милосердя. Цей чин здійснив архієпископ і митрополит м. Барі монс. Франческо Какуччі.

Прес-служба УГКЦ в Італії

ДВОЄ ЄПИСКОПІВ МОЛИЛИСЯ ЗА ВІЙСЬКОВИХ У ГОСПІТАЛІ

Напередодні свята св. Миколая владика Василій (Тучапець), екзарх Харківський, та владика Степан (Меньок), екзарх Донецький, відвідали Харківський військовий госпіталь. У рамках візиту до госпіталю було привезено мощі святого Миколая, при яких архиєреї помолились за хворих вояків. Разом з єпископами молилися священники, а також сестри-монахині Григорія, Неоніла та Світлана.

У цей день військові, які перебувають на лікуванні, мали можливість прикласти до мощей святого, попросити у нього допомоги та заступництва. Владика поспілкувалися з військовими, поблагословили їх, запевнивши у своїй молитві та підтримці.

ЗАХИСНИКИ ДОНЕЦЬКОГО АЕРОПОРТУ МОЛИЛИСЯ У ГАРНІЗОННОМУ ХРАМІ

До Гарнізонного храму свв. апп. Петра і Павла завітали особливі гості – українські військовослужбовці, які захищали Донецький аеропорт в час жорстокого протистояння. Разом з усіма присутніми наші Герої брали участь у Божественній Літургії, яку звершив душпастир Центру військового капеланства Львівської архієпархії, священнослужитель храму о. Тарас Михальчук.

По завершенні Божественної Літургії українські воїни разом з капеланом та прихожанами храму також відмовили заупокійну молитву біля меморіальної дошки, присвяченої новітнім Героям України, які віддали своє життя в обороні нашої держави. Згодом о. Тарас коротко розповів військовим про діяльність Гарнізонного храму та допомогу, яку надає спільнота нашої армії. Священик наголосив, що тут, у храмі, українські солдати завжди зможуть знайти підтримку.

За словами голови громадської організації «Львівська обласна спілка соціального захисту бійців АТО та сімей загиблих» Богдани Сірків, усі ці військовослужбовці приїхали до Львова з різних куточків України. Вони є солдатами 122 батальйону 80-ї бригади, які відважно захищали Донецький аеропорт від агресора, за що того ж дня їм були вручені нагороди.

Зміна на митрополичому престолі в Польщі

У день свята св. Миколая, Мир Лікійського чудотворця, в катедральному соборі св. Івана Христітеля в Перемишлі Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав відслужив Архиєрейську Літургію та здійснив Чин введення на митрополичий престол архієпископа Євгена (Поповича). В урочистій події взяли участь близько чотирьох десятків владик, які прибули з Польщі, України та Словаччини.

Під час Божественної Літургії відбулося урочисте поставлення владика Євгена на митрополичий престол. Після молитви відбулося підписання канонічного протоколу про те, що новим Перемисько-Варшавським Архієпископом і Митрополитом став владика Євген.

Згодом усі присутні послушали привітальне слово архієпископа Циріла Василя та владика Володимира (Ющак), єпарха Вроцлавсько-



До Києва прибув архієпископ Клаудіо Гуджеротті – новопризначений Апостольський нунцій в Україні, який змінив архієпископа Томаса Галліксона, що нещодавно завершив тут свою каденцію. На лєтєвищі папського представника вітали Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав, архієпископ Києво-Житомирської дієцезії РКЦ Петро Мальчук та єпископ Мукачівської єпархії Греко-

В Україні створено нову єпархію УГКЦ

Нещодавно у Ватикані повідомлено про те, що Святіший Отець поблагословив рішення Синоду Єпископів УГКЦ про створення Кам'янець-Подільської єпархії з осідком в м. Хмельницький, викремивши її з території Тернопільсько-Зборівської архієпархії та підпорядкувавши її цьому митрополичому осідку.

Зазначимо, що юрисдикція тодішньої Тернопільсько-Зборівської єпархії поширювалася на терени Хмельниччини згідно з рі-

шенням Синоду Єпископів УГКЦ, що відбувся у вересні 2003 року. У 2011 році цю єпархію було піднесено до гідності архієпархії та митрополичого осідку. Душпастирська опіка на Хмельниччині дотепер координувалася через Хмельницький та Кам'янець-Подільський деканати.

Відповідно до приписів церковного права, адміністратором вакантного престолу новоствореної єпархії Блаженніший Святослав призначив владика



З нагоди свята Зачаття Пресвятої Богородиці святою Анною греко-католицька громада міста Вишневого, що на Київщині, святкувала своє парафіяльне свято. Цього дня Божественну Літургію у Вишневому очолив протоієрей Петро Жук, ректор Київської Трьохсвятительської духовної семінарії.

Під час проповіді священник зауважив, що дуже символічно в цей день звучить Євангеліє про Йоакима та Анну, які просили в Бога, щоб дарував їм



Гданського. Прочитано також вітальні листи від президента Польщі Анджея Дуди та президента України Петра Порошенка. Новий Архієпископ і Митрополит Перемисько-Варшавський Євген (Попович) виголосив подячну промову.

На завершення торжеств духовенство та вірні Перемисько-Варшавської архієпархії подякували Архієпископу Івану (Мартиняку) за дотеперішню пастирську працю та привітали владика Євгена – нового Архієпископа і Митрополита.

В Україну прибув новий нунцій Апостольської Столиці

Католицької Церкви Мілан Шашік. Архиєреї привітали монсеньора Клаудіо на українській землі та побажали йому плідного служіння.

Після цього Апостольський нунцій відвідав Блаженнішого Любомира (Гузара), з яким його єднає давнє знайомство. Після розмови вони разом помолилися в капличці. На завершення нунцій попросив Блаженнішого Любомира про благословення.

У приміщенні Апостольської нунціатури в Україні архієпископа Гуджеротті привітали працівники папського представництва. Як зазначив папський посланник, він уперше отримав такий великий колектив співпрацівників, тож сподівається добре виконати свою місію.

Прес-служба Київської архієпархії



Василя (Семенюка), Архієпископа і Митрополита Тернопільсько-Зборівського.

Парафіяльний празник у Вишневому

дитя, і не втрачали надії, незважаючи на всі негативні закиди людей навколо. «Ці слова співзвучні з тропарем, який розказує нам про промінь надії. Саме такою є надія парафіян громади міста, що вже 9 років продовжують активно молитися, відвідуючи богослужіння, незважаючи на те, що Літургія служиться не в храмі, а в пристосованому приміщенні», – наголосив проповідник.

Під час Божественної Літургії також молились за те, щоб керівництво міста виділило ділянку для спорудження храму Непорочного зачаття Богородиці для греко-католицької громади.

Після молитви під час святкового фуршету парафіяни і гості гарно поспілкувались, поспівали та поділилися своїми приємними враженнями та спогадами, які назбиралися за всі роки життя парафії.

Повідомив бр. Юрій ІЛЕНКОВ



До Житомира привезли мощі блаженного Василія Величковського

Нещодавно греко-католики Житомира враз зі своїм духовенством радісно зустрічали мощі блаженного священномученика Василія Величковського. Спочатку реліквії виставили у житомирському храмі св. Василія Великого, відтак перенесли до церкви Введення у храм Пресвятої Богородиці.

По закінченні Святої Літургії вірним було презентовано обширну розповідь про життя та діяльність Василія Величковського. Дещо згодом усі охочі приступили до мирування. Олію для миропомазання священники освятили на мощах блаженного Василія.

На завершення протоіерей Віталій Сидорук,



парох парафії св. Василія Великого, подякував за надану можливість помолитися перед мощами блаженного священномученика та наголосив на важливості молитви за посередництвом Василія Величковського.

Прес-служба Київської архієпархії

У Криму просять Божого милосердя

двері». Відтак перед входом до храму був відслужений молебний чин з нагоди відкриття Ювілейного року Божого милосердя. Далі священник хрестом відкрив двері храму, і всі ввійшли всередину, співаючи «Бог – Господь і явився нам...».

Під час Божественної Літургії о. Богдан, заступник (делегат) адміністратора Кримського, зачитав вірним Послання Блаженнішого Святослава з нагоди проголошення Святого року Божого милосердя.

«Ми сьогодні урочисто разом із Вселенською Церквою розпочали в нашому Кримському екзархаті Рік Божого милосердя, який проголосив Папа Франциск. З цієї нагоди Святіший Отець у своєму посланні закликав єпископів усього світу провести такі урочистості в своїх катедральних соборах та відпустових місцях. Кожен, хто сьогодні прийняв святі Таїнства Покаяння та Євхаристії, отримує повний відпуст», – сказав на завершення богослужіння священник.

Прес-служба Кримського екзархату



У Святопокровському храмі м. Євпаторії, що у Криму, греко-католики урочисто відкрили Ювілейний рік Божого милосердя, що його проголосив Папа Франциск. Літургійний чин відкриття Дверей милосердя в Кримському екзархаті з благословення адміністратора Кримського владики Михайла (Бубнія) здійснив декан Кримський протоіерей Богдан Костецький.

Урочистості розпочалися процесійним ходом з чудотворною Ярославською іконою «Милосердя

У Донецьку відкрили Двері Божого милосердя

У день празника святого Миколая в однойменній парафії УГКЦ, що в Донецьку, згідно з проголошеним Папою Франциском Роком Божого милосердя, відбувся Чин відкриття дверей Божого милосердя. Богослужіння відбулося за участю чотирьох греко-католицьких священників та священника з місцевої римо-католицької парафії св. Йосифа. Після Чину священники звершили Божественну Літургію, яку очолив о. Михайло Юцишин, а проповідь виголосив о. Ростислав Муховський.

Після цього виставили мощі святого Миколая для вселюдного почитання та освятили воду. А наприкінці молодші парафіяни продемонстрували духовну сценку про життя святого Миколая. Звичайно, завітав до парафії і сам святий, щоб обдарувати їх подарунками.

Наступного дня Чин відкриття дверей Божого милосердя відбувся і в головному соборі Доне-



цького екзархату УГКЦ – катедральному храму Покрову Пресвятої Богородиці. До парафіян собору також завітав святий Миколай, обдаровуючи всіх солодкими дарунками.

Руслана ТКАЧЕНКО,
прес-служба Донецького екзархату УГКЦ

На Полтавщині вшанували св. Миколая

і звершив Архиєрейську Божественну Літургію. У своїй проповіді владику роздумував над постаттю святого Миколая, відзначивши важливу його чесноту – робити добро, не чекаючи подяки. «Саме в цьому ми маємо наслідувати святого Миколая – робити добро безкорисливо», – наголосив архиєрей.

Після спільної молитви всі присутні мали можливість переглянути святкову виставу «Золоте правило», яку представили наймолодші парафіяни під керівництвом педагога Олени Чернишової та їмості Надії Улішак. Основною думкою театралізованого дійства було правило – «Не роби іншому те, що тобі не миле». Опісля всі отримали подарунки від святого Миколая.

Прес-служба Харківського екзархату



Греко-католики с. Деменки, що у Кобеляцькому районі на Полтавщині, радо вітали владику Василя (Тучапця), екзарха Харківського, який прибув до своїх вірних, щоб відсвяткувати храмове свято св. Миколая. Через те, що в місцевому однойменному храмі вже півроку ведуться будівельні роботи з реконструкції будівлі, богослужіння тимчасово відбуваються в місцевому Домі милосердя сестер св. Вінкентія. Саме тут Преосвященний владику Василій

У ТЕРНОПОЛІ БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ
ОСВЯТИВ ПАМ'ЯТНУ ДОШКУ ПРАВЕДНОМУ
АНДРЕЮ ШЕПТИЦЬКОМУ

Тисячі тернополян вітали Главу і Отця УГКЦ Блаженнішого Святослава біля Архикатедрального Собору Непорочного Зачаття, який прибув, щоб очолити Молебень за Україну та освятити пам'ятну дошку Митрополиту Андрею Шептицькому. Цей мистецький витвір виготовлено з найсучасніших матеріалів, і називають його «білим саявом».

Меморіал на честь великого Праведника встановили на фасадній стіні Тернопільської Української гімназії – закладу, який 114 років тому відвідав Митрополит Андрей Шептицький.

Після Молебню, Блаженніший Святослав очолив Хресний хід зі свічками. Разом з ним центральними вулицями Тернополя пройшли Архієпископ і Митрополит Тернопільсько-Зборівський Василій (Семенюк) та Екзарх Луцький Йосафат (Говера), близько 150 священників, семінаристи Тернопільської духовної семінарії та вірні.

По завершенні урочистостей Патріарх Святослав (Шевчук) спілкувався із гімназистами, батьками, вчителями подібно, як Митрополит Андрей 114 років тому.

Цим заходом Глава УГКЦ завершив пошанування в Україні Року Митрополита Андрея Шептицького.

о. Олег ХАРИШИН,
керівник прес-служби

Тернопільсько-Зборівської архієпархії УГКЦ

СВЯЩЕНИКА СТРИЙСЬКОЇ ЄПАРХІЇ НАГОРОДЖЕНО ВІЙСЬКОВОЮ ВІДЗНАКОЮ

Військового капелана о. Ростислава Височана, священника Стрийської єпархії, відзначено почесним нагрудним знаком начальника Генерального штабу Головнокомандувача Збройних Сил України «За заслуги перед збройними Силами України». Цю відзнаку священникові вручено за вагомий внесок у здійснення душпастирської опіки, духовної та морально-психологічної підтримки військовослужбовців Збройних Сил України, які приймають участь в антитерористичній операції в східних областях України та з нагоди Дня Збройних Сил України. Загалом, від Стрийської єпархії українських військових в зоні АТО регулярно відвідують 10 священників-капеланів. Усі вони добровільно зголошувалися їхати в зону бойових дій для служіння та підтримки військових. Присутність капеланів-духівників на фронті підсилює віру і бойовий дух захисників України.

Прес-служба Стрийської єпархії

«ПЕРСПЕКТИВА ОБ'ЄДНАННЯ НЕЗВОРОТНА І НЕ ДИСКУТУЄТЬСЯ», – ГЛАВА УГКЦ

З ініціативи Блаженнішого Святослава в приміщенні Патріархії УГКЦ пройшла зустріч Глави Української греко-католицької Церкви із кліром Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ. Харківсько-Полтавську єпархію представляли архієпископ Ігор (Ісіченко) і понад десять священників.

На початку зустрічі, яка відбувалася в теплій і дружній атмосфері, Блаженніший Святослав розповів про процес обговорення пропозицій, які надійшли від Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ щодо можливості євхаристійного сопричастя та адміністративної єдності з УГКЦ. При цьому він наголосив, що сама перспектива об'єднання незворотна, не дискутується й дістала в УГКЦ однастайну підтримку. Однак «наступним кроком має стати майбутній спільний пошук моделі єдності».

Відтак, учасники зустрічі узгодили головні етапи праці над поєднанням і домовилися про постійні контакти. На завершення, в каплиці святого архистратига Михаїла та інших небесних сил безплотних, відбулася спільна молитва за мир і злагоду в Українській Державі.

Департамент інформації УГКЦ



Мандруючи Інтернетом

ВІРМЕНІЯ ПЕРЕДАЛА БЛАКИТНУ МЕЧЕТЬ НА 99 РОКІВ ІРАНУ

Уряд Вірменії прийняв рішення про передачу прав на Блакитну мечеть в центрі Єревану строком на 99 років Ірану. Відповідний договір буде підписаний з посольством Ірану у Вірменії. За словами міністра культури Вірменії Асміка Погосяна, будівля мечеті, яку збудовано в 1766 році, буде використовуватися Іраном як культурний центр. Саме Іран і профінансував її відновлення у 1996-1999 рр.

Іншим рішенням уряду як Блакитна мечеть, так і прилегла земельна ділянка визнані власністю Республіки Вірменія. Будівлю внесено до державного реєстру історичних та культурних нерухомих пам'яток, які не підлягають відчуженню.

КОПТСЬКИЙ ПАТРІАРХ ВПЕРШЕ ЗА 35 РОКІВ ПРИБУВ ДО ЄРУСАЛИМУ

Патріарх монофізитської Коптської Православної Церкви Тавадрос II побував з візитом в Єрусалимі, куди він прибув, щоб 28 листопада взяти участь у похороні глави єпархії Коптської Церкви на Святій Землі архієпископа Анба Абрагама, повідомило інформаційне агентство «AsiaNews». Патріарха вітали в католицькому центрі Нотр-Дам, що належить Святому престолу.

Відвідання Коптським патріархом Єрусалиму стало повною несподіванкою для світських та релігійних властей, оскільки протягом 35 років предстоятелі Коптської Церкви не відвідували Святу землю. Хоча Єгипет і підписав мирний договір з Ізраїлем в 1979 році, проте в 1980 році попередник Тавадроса патріарх Шенуда III заборонив коптським віруючим здійснювати паломницькі подорожі до Єрусалиму, поки ізраїльсько-палестинський конфлікт до кінця не розв'язаний.

У СИРІЇ ВИКУПИЛИ З ПОЛОНУ ІДІЛ 25 ХРИСТІАН-АССИРІЙЦІВ

Посередники змогли домовитися про звільнення 25 християн-ассирійців, викрадених 23 лютого бойовиками терористичного угруповання «Ісламська держава». Всі вони вже прибули в селище Тель-Тамро на північному сході Сирії, повідомляє Християнський мегапортал invictory.com.

У лютому бойовики ІДІЛ захопили 36 християнських сіл на річці Хабур в провінції Ель-Хасак. Терористи зруйнували стародавні церкви, вбили десятки мирних громадян, у полон бойовиків потрапило понад 300 ассирійців. Протягом року викупити з полону вдалося майже 100 чоловік, в основному літніх людей.

В даний час сирійська армія за підтримки ассирійського ополчення – «захисників Хабура» – звільнила захоплені поселення і відновила контроль над християнськими поселеннями, проте всі вони повністю зруйновані і покинуті жителями.

КОЛИШНІЙ ПАТРІАРХ ІРИНЕЙ ВПЕРШЕ З'ЯВИВСЯ ЗА МЕЖАМИ ЄРУСАЛИМСЬКОЇ ПАТРІАРХІЇ

Після семи років перебування в повному затворництві колишній патріарх Єрусалимський Іринеї вперше вийшов з приміщення Єрусалимської Патріархії, в якому він перебував, повідомило грецьке агентство церковних новин «Ромфея».

Патріарх Іринеї не покидав своєї келії в будівлі Єрусалимської Патріархії з 16 лютого 2008 року. Він перебував під наглядом та охороною арабів, які за наказом його наступника – Патріарха Феофіла III – не дозволяли Іринею бачитися з ким би то не було. У той же час в Єрусалимському Патріархаті стверджують, що позбавлений в 2005 році влади і сану колишній патріарх Єрусалимський перебуває в добровільному затворництві, а відповідальність за його контакти з зовнішнім світом несе ізраїльська поліція.

За інформацією агентства «Ромфея», Іринеї залишив свою келію і вийшов із затворництва для того, щоб отримати медичну допомогу. Для проведення хірургічної операції його було поміщено в одну з університетських клінік в Єрусалимі. З листопада він був успішно прооперований – йому видалили грижу і через кілька днів виписали з клініки.

У січні 2015 року агентство «Ромфея» повідомляло, що має в розпорядженні ексклюзивні відомості про те, що Синод Єлладської Православної Церкви має намір створити особливу комісію з метою домогтися звільнення колишнього Єрусалимського патріарха Іринеї, чий перебування в затворництві, судячи з усього, в Афінах аж ніяк не вважають добровільним. Пропозиція про створення такої комісії у складі трьох архиєреїв була висунута митрополитом Калавритським Амвросієм.

Седмица.Ru

Папа Франциск затвердив чудо для канонізації Матері Терези з Калькутти



Проголошення святості «апостола найбільш бідних» повинно відбутися 4 вересня 2016, як одна з найбільших подій надзвичайного Ювілею милосердя. Цього дня виповниться 19 років від дня смерті Матері Терези. Папа Франциск затвердив цей день у день свого 79-річчя, визнавши чудо Матері Терези з Калькутти – останній необхідний крок перед канонізацією.

Нещодавно відбулося одно-

стайне голосування Конгрегації з канонізації святих, щоб затвердити чудо, яке сталося, коли 35-літній бразилець, помираючи в 2008 році на операційному столі, несподівано і науково нез'ясовним чином зцілюється, – у той час як його дружина благала заступництва Матері Терези.

Рішення Папи стало останнім кроком в процедурі розгляду справи в Римській фазі процесу про чудо, яка почалася в червні цього року в єпархії Сантос (Бразилія).

Мати Тереза з Калькутти народилася у Скоп'є в 1910 році і померла в Калькутті в 1997 році. В 1979 році її було нагороджено Нобелівською премією миру.

Після смерті цієї подвижниці Папа Іван Павло II розпочав процес беатифікації – як виняток – всього через два роки після її відходу з цього світу. Процес закінчився в 2003 році і Мати Тереза



була проголошена блаженною 19 жовтня того ж року. В 2005 році митрополія Калькутти розпочала процес канонізації.

Під час свого візиту до Тірани в 2014 році Папа Франциск, згадуючи свою зустріч з Матір'ю Терезою в 1994 році, признався, що був захоплений «її силою, рішучістю її виступів, які справляли враження на зібрання єпископів. Вона казала те, що мала на увазі».

Джерело: infovaticana

В Італії вийшла книга з дитячих листів Папі Римському

Кожного тижня до Ватикану надходять тисячі дитячих листів з усього світу, адресованих особисто Папі Римському. Щоранку о 8.00 священник, черниця і дві мамі-волонтерки розбирають мішки з листами, повідомляє «Vatican Insider». Насамперед розглядаються листи, в яких діти просять молитов про своє здоров'я або здоров'я рідних, а також ті, в яких діти пишуть про свої проблеми.

Усі листи писані від руки. Часто діти вкладають в конверт невеликі подарунки, переважно м'які іграшки.

Листи дуже зворушливі. Маленький мусульманин Азіз написав: «Мені дуже шкода ту християнську

пару, яку спалили живцем... Вибачте мені і Пакистану» (дитина має на увазі зв'язке вбивство пакистанської родини в листопаді 2014 року; тоді родину молодих пакистанців-християн живцем спалили в печі для випалювання мусульманірадикали).

Інший хлопчик, Рафаель, написав: «Пам'ятайте, що Ви і Франческо Тотті (футболіст, легенда італійського футболу) – мої герої!»

Маттео з Неаполя пише: «Дорогий Франциск, мені 11 років. Моя мама часто не їсть на ніч; каже, що вона на дієті. Але це неправда – вона доїдає те, що не з'їла ми. Мій тато сидить у

в'язниці, бо він заробляв для нас гроші незаконним чином. Мама весь час плаче через те, що тато і брат у в'язниці. Ви можете допомогти татові знайти роботу, коли він вийде з в'язниці?».

Хлопчик Ейден написав з табору біженців в іракському місті Ербілі: «Мені так шкода, що довелося залишити в будинку в Каракаші велосипед...» Дитина жила в цьому християнському місті в Ніневії, яке у березні цього року було розбомблене терористами з ІДІЛ.

З листа Моніки з італійського міста Франчакорта: «Дорогий Папа Франциск, я намалювала цей малюнок, сподіваю-

чись, що ви помолитесь за мене. Але, напевно, доведеться довго чекати, поки мені не виповниться 18 років. А зараз мені 9 і я дуже хворію. За мене моляться бабуся і брат, якому три роки. І мені стало краще. Я бачила по телевізору, що деяким дітям так щастить, що ви берете їх у папамобіль. Як би я хотіла теж потрапити туди! Я б тримала вас за руку, і в мене все стало б добре».

Весь прибуток, отриманий від продажу «Маленьких листів Франциску», піде на утримання лікарні св. Марії в Римі. Саме тут надають медичну допомогу дітям з бідних сімей.

«Православ'я і світ»

В Колумбії презентували найбільший у світі вертеп



Найбільший у світі різдвяний вертеп відкрився в колумбійському місті Букараманга, пише газета «Мітто». На площі приблизно в 18.000 квадратних метрів, а це – два футбольних поля, 120 акторів відтворили 35 біблійних сцен, а також реконструкцію побуту

та одягу в стародавньому Єрусалимі. Центральною, звісно ж, була експозиція народження Ісуса Христа.

У проєкті також були задіяні десятки художників і скульпторів, які створили сотні макетів тварин в реальну величину. «Мрія стала реальністю, я відчула себе в Єрусалимі», – зауважила одна юна відвідувачка вертепу.

«Експозиція Різдва була створена з метою сімейного святкування і підтримки таких цінностей як мир, любов і доброта», – цитує видання слова одного з творців вертепу Бафіана Рохаса.

На будівлю споруд, декорацій і макетів тварин витрачено 400 тонн будматеріалів. Панорамна експозиція чотири рази відзначена в Книзі рекордів Гіннеса, в тому числі як найграндіозніше у світі Різдває дійство і найбільш «жива» реконструкція біблійних персонажів і подій.

Джерело: cni.news

У Єрусалимі знайдено відбиток печатки царя Єзекії



Однією з найбільш обговорюваних новин останнього часу стало повідомлення про виявлення в археологічному парку

Офель, що на південь від Храмової гори в Єрусалимі, глиняного відбитка печатки царя Хізікіягу (Єзекії), який правив в Юдеї з 727 року до н.е. до 698 року до н.е. Відбиток був знайдений під час розкопок, що проводяться групою з інституту археології Єврейського університету під керівництвом доктора Ейлат Мазар.

Йдеться про відбиток овальної форми, розміром 9,7x8,6 мм, на глиняному фрагменті завтовшки близько 3 мм і розміром 13x12

мм. На відбитку можна побачити сліди від персня, який утримував царську печатку.

На печатці написано біблійним івритом: «Належить Хізікіягу, синові Ахаза, царя юдейського». У центрі печатки – зображення крилатого сонця з трьома променями, поруч із символом безсмертя (анка, «єгипетський хрест»).

На думку вчених, ця печатка належить до пізнього періоду правління Хізікіягу.

Джерело: cni.news



У Єгипті майже щодня викрадають християн

Безтурботне ставлення єгипетської поліції до викрадення коптських християн створило в країні атмосферу безкарності. Більше того, феномен викрадення християн з вимогою викупу все більше поширюється в провінції Мінья. Останнє таке викрадення сталося на початку місяця, коли з села Дафаш пропав 5-річний хлопчик Кастор Амір Бушра.

За попередніми даними, група загарбників пробралася на дах будівлі, а потім полізла в квартиру на 2 поверсі. Потім вони зашли в спальню, де знаходилися 12-літній брат і 9-літня сестра Кастора. Схопивши хлопчика, вони залишили на ліжку мобільний телефон і пішли. Пізніше викрадачі зв'язалися з батьком хлопчика і зажадали за нього викуп у сумі 200.000 EGP (понад



16.000 доларів).

«О 4-й ранку мене розбудила донька і сказала, що знайшла мобільний телефон на ліжку брата, – розповідає батько. – Я взяв телефон і відповів на дзвінок. Мені сказали, що мій син перебуває у них, і зажадали купу грошей в обмін на Кастро. Коли я кинувся туди, то не міг повірити, що мого сина немає в кімнаті. Першим ділом я пішов в поліцію, в адміністративний суд,

я дав навіть номер телефону, з якого телефонували, але влада не змогла нічим допомогти».

Після невдалих спроб повернути хлопчика сім'я Бушра об'єднала всі зусилля та ресурси і заплатила заставу для хлопчика. Обмін відбувся успішно: Кастро Бушра повернувся додому.

Це – один з безлічі випадків, коли християни опиняються в полоні терористів. За словами головного священика Мінья, численні викрадення християн – результат бездіяльності влади і відсутності безпеки.

Бували й випадки, коли терористи після отримання грошей все одно не повертали людей. Християн продавали або навіть вбивали.

Джерело: 316news.org

Археологи знайшли легендарний Содом

Про сенсаційну знахідку легендарного біблійного міста Содом оголосила команда археологів з Південно-Західного університету Святої Трійці в Нью-Мексіко, повідомляє видання «Express». Заява зроблена після десяти років розкопок, які команда вчених під керівництвом Стівена Коллінза проводила в Йорданії. Залишки стародавнього міста знайдені в регіоні Тальель-Хамман на березі річки Йордан. Що це за місто, досі було невідомо. Вчені встановили, що воно існувало в період з 3500 по 1450 роки до нашої ери. Тобто в часи, описані в Старому Завіті. За словами Коллінза, з вели-

кою долею ймовірності можна стверджувати, що виявлено легендарний Содом, знищений Богом разом з Гоморрою. Про це говорить не тільки вік міста, але і його розташування, а також розміри. Вони багато в чому збігаються з біблійним описом.

Знахідки свідчать про те, що жителі міста вели активну торгівлю і не відчували браку у воді та їжі. Дослідників вразили величезні споруди. Наприклад, оточували місто стіни заввишки до десяти метрів, завширшки – семи. Вони були складені з гігантських блоків.

Археологи знайшли свідчення того, що після багатоговікового



процвітання місто з нез'ясованих поки що причин було в поспіху покинуте жителями.

Звіт про дослідження опублікований в журналі «Popular Archaeology» і викликав чимало відгуків, включаючи критичні. Справа в тому, що вчені довгий час не вірили в існування Содому і Гоморри, вважаючи їх вигаданими. Багато хто і зараз так думає.

Однак інших згадок про знайдене місто, окрім як біблійний опис, археологи поки що не виявили. «Якщо припустити реальне існування Содому, то це він і є, – вважає Стівен Коллінз. – Взагалі нам мало відомо про життя цього регіону в бронзовому віці. Більшість археологічних карт поки що вкриті білими плямами».

Мандруючи Інтернетом

ТИСЯЧІ МУСУЛЬМАН ПІВНІЧНОГО ІРАКУ ПЕРЕХОДЯТЬ У ХРИСТІАНСТВО У ЗВ'ЯЗКУ ЗІ ЗВІРСТВАМИ ІДІЛ

Все більше мусульман-курдів навертається до Христа, зіткнувшись зі звірячими вчинками екстремістського угруповання «Ісламська держава», повідомляють місіонери, що працюють в Іраку. «Люди хочуть дізнатися про Христа, особливо коли чують про чудеса, зцілення, милосердя і любов», – каже керівник курдського регіонального відділення організації «Християнська місія допомоги», слова якого наводить електронна версія газети «Госпел Геральд». Місіонер зізнається, що його організація насилу справляється з напливом біженців, які бажають більше дізнатися про християнство, особливо після того, як ІДІЛ захопила більшу частину регіону. Він каже про «пробудження» серед мусульман Північного Іраку, однак підкреслює, що головна мета його місії – допомогти нужденним, на ділі показавши їм християнську любов.

За даними ООН, на півночі Іраку, де традиційно проживають курди, сьогодні скупчилось близько 900 тис. біженців, у тому числі з Сирії. Цим людям у християнських таборах насамперед пропонують розміщення, теплі ковдри, обігрівачі, їжу, а вже потім приносять Біблію, повідомляє видання.

Седмица.Ru

НАЙПОПУЛЯРНІШЕ ІМ'Я У СВІТІ – СОФІЯ

Експерт з імен Лора Воттенберг' зі США провела дослідження, в результаті якого з'ясувалося, що найпопулярнішим ім'ям у світі є Софія. Про це повідомляє «The Independent». За даними експерта, так люблять називати дівчаток у дев'яти країнах, включно з Мексикою, Італією і Росією. У США це ім'я третє за популярністю; ще в 20 державах воно перебуває на другому або третьому місцях. Для Воттенберг' стало відкриттям, що так багато різних країн вибрали це співзвучне на різних мовах ім'я. На її думку, це свідчить про глобалізацію культури. Вона додала, що Софія легко вимовляється на різних мовах і в перекладі з давньогрецької означає «мудрість».

Американка збрала статистику з 49 країн за останні кілька років. Вона зазначила, що не включила у дослідження Китай, Індію, Нігерію і Бразилію, оскільки не змогла отримати з цих держав необхідні дані.

Найпоширенішим ім'ям серед чоловіків залишається Мухамед, говорить Воттенберг'. Дослідниця відзначає, що раніше людей надихали релігійні імена Марія (Mary) та Іван (John), яке в англійській мові вимовляється як Джон. «Сьогодні ж батьки хочуть називати дітей так, щоб це звучало стильно», – пояснює американка.

Лента.Ru

Учні та студентів у США схиляють до вивчення ісламу



Студенти штатів Теннессі і Джорджії змушені вивчати «п'ять скрижалей» ісламського віросповідання, їм забороняють досліджувати християнство чи юдаїзм; у деяких школах штату Джорджія студентів змушують повірити, що Аллах – це той же Бог, якому поклоняються християни, повідомляє charismanews.com.

Так, в одній із середніх шкіл штату Теннессі протягом трьох тижнів студентам казали писати, що «Аллах є єдиним Богом», а уроки християнства їх змушували пропускати. В таких школах викладання ісламу стало набагато важливішим від уроків з «Історії світових релігій». Іслам по суті став вихованням.

Свою незгоду з такою практикою викладання ісламу висловили вже 7000 громадян Теннессі. Вони вимагають припинити будь-які неконституційні дії,

пов'язані з ісламським вихованням. З цього приводу до шкільного округу штату Теннессі були надіслані відкриті запити від імені понад 160.000 осіб з метою викриття насильницького навчального процесу студентів.

Американський центр закону і правосуддя також бореться з неконституційним викладанням ісламу в державних школах. Там вже готують важливі юридичні документи, які будуть надіслані у школи для припинення такого беззаконня. Зокрема, Центр надіслав до школи петицію з підписами декількох тисяч зацікавлених громадян та батьків, в якій говориться, що змушувати студентів обирати ту чи іншу релігію протизаконно; це порушує принципи установи і конституцію країни.

А поки що іслам продовжує викладатися в школах по всій країні. Студенти позбавлені права створювати на території кампусів клуби з вивчення Біблії; їм також заборонили приносити в школи свої Біблії, розмовляти про християнство. Християни повинні мовчати, якщо їх слова не сприяють розвитку ісламу. А в квітні в одній із середніх шкіл у штаті Вісконсін студентам радили «уявити, що вони мусульмани».

Представники Американського центру закону і правосуддя кажуть, що скарги про подібні порушення надійшли вже від 205.000 громадян Америки, конкретно зі штату Джорджія – 6000; про порушення в Каліфорнії заявили 22.000 осіб.



«Милосердя двері відкрий нам...»



У Католицькій Церкві розпочався Ювілейний Рік Милосердя. Його оголосив Папа Франциск у другу річницю свого понтифікату, 13 березня 2015 р., під час покаянного богослужіння в базиліці св. Петра у Ватикані. Він триватиме з 8 грудня 2015 року до 26 листопада 2016 року. Інавгурація Ювілейного року відбулася 8 грудня 2015 року урочистим богослужінням на площі Свя-

того Петра у Ватикані, яке очолює Папа Франциск. Наприкінці Меси Святіший Отець відчинив т.зв. «Святі двері» в соборі св. Петра – головному соборі Католицької Церкви. Це відчинення «Святих дверей» є символом прощення, і в ньому зосереджується вся суть Святих років.

Як відомо, одним із символів відкриття Надзвичайного Року стала українська ікона

«Милосердя двері», яку привезли до Ватикану з Польщі. Передісторію того, як ікона «Милосердя двері» потрапила до Ватикану, розповів Блаженніший Святослав.

Отець Раньєро Канталамеса є офіційним проповідником Папського дому ще з 1980 року. Незадовго до передріздвяних реколекцій Папи Франциска, які для понтифіка проводив саме о. Канталамеса, він також провів реколекції для єпископів Синоду УГКЦ та для римо-католицьких єпископів України. На закінченні реколекцій Блаженніший Святослав подарував о. Раньєро копію ікони Богородиці з міста Ярослав, яка називається «Милосердя двері». Образ Богородиці з Ісусом Христом на руках, який датується XVII ст., походить з собору Української Греко-Католицької Церкви у місті Ярослав, що нині на території Польщі. Ярославська ікона «Милосердя двері» вважається чудотворною та коронована

коронами святого Папи Івана Павла II у 1996 році.

Папа Франциск, почувши від отця Раньєро про ікону «Милосердя двері», сказав, що бажав би, аби оригінал цієї ікони привезли до Риму на початок Року Божого Милосердя. Так і сталося – при сприянні урядовців, дипломатів і духовенства чудотворна ікона прибула до Риму і стала одним із символів цього Ювілейного Року. Можемо розуміти, що приїзд з такої нагоди ікони, яку шанують як у Західній, так і в Східній традиції, є особливо символічним і спонукає всіх християн до єдності заради милосердя та миру.

Як розповів Блаженніший Святослав, ікона «Милосердя двері» буде офіційною іконою Року Божого милосердя також і в нашій Греко-Католицькій Церкві. Її копії виставлятимуть в усіх катедрях УГКЦ. «Що це означає для нашої Церкви, для нашого народу, годі збагнути. Адже ми так давно шукали способу, аби вся Католицька Церква моли-

лася за Україну. Бо зараз на наші плечі лягають дуже тяжкі тягарі... І так виглядає, що Богородиця особисто бере на себе всі необхідні справи, аби промовити слово за Україну. І де? У Римі!» – наголосив Глава УГКЦ.

Власне відчинення «Святих дверей» відбулося під час Святої Меси у день свята Непорочного Зачаття Діви Марії за григоріанським календарем. Завдяки телевізійній трансляції цю подію бажаною могли бачити по всьому світу. Святіший Отець розпочав церемонію словами Псалму: «Відчиніть мені ворота правди, я ввійду ними, воздам Господеві подяку» (Пс. 118,19). Відтак, зробивши крок у двері, Папа промовив коротку молитву. Наступним через «Святі двері» пройшов заслужений Папа Венедикт XVI. За ними пройшли кардинали, єпископи, представники священства, богопосвячені особи та миряни.

о. Іван ГАЛІМУРКА,
за матеріалами ЗМІ

«Милосердя та прощення – не просто гарні слова»

Милосердя і прощення не повинні залишатися гарними словами, а повинні здійснюватися у щоденному житті. На цьому наголосив Папа Франциск під час загальної аудієнції 16 грудня.

Святіший Отець присвятив своє повчання «знакам Ювілею». Пригадавши, що 8 грудня в усіх катедрях та визначних храмах світу були відкриті Двері Милосердя, Глава Католицької Церкви підкреслив, що його прагненням було, «щоби знак Святих Дверей був присутній у кожній місцевій Церкві, аби Ювілей Милосердя міг стати спільним досвідом кожної людини».

Святіший Отець зазначив, що в той час, як Святий Рік «відзначається в кожній дієчезії, як і у Римі», Рим залишається «видимим знаком вселенського сопричастя». «Нехай же це церковне сопричастя зможе ставати дедалі інтенсивнішим, щоби Церква була у світі живим знаком любові й милосердя Небесного Отця», – побажав Наступник святого Петра, вказавши і на те, що також дата відкриття Ювілею 8 грудня, тобто 50-річчя за-

криття Другого Ватиканського Собору, «підкреслювала цю вимогу», адже цей Собор розглядав та представляв Церкву «у світлі таїнства сопричастя». «Розсіяна в усьому світі та присутня в численних місцевих Церквах, – додав Папа, – вона, однак, залишається завжди одною Церквою Ісуса Христа».

Загадане таїнство сопричастя, «що вчиняє Церкву знаком Отцевої любові», за словами Єпископа Риму, розвивається у наших серцях тоді, коли «та любов, яку розпізнаємо в Христовому хресті та в яку занурюємося, спонукає і нас любити так само, як ми є любленими Ним». Мова йде про «Любов, що не має кінця», обличчям якої є «прощення й милосердя».

«Але милосердя й прощення не повинні залишатися лише гарними словами, але здійснюватися у щоденному житті. Любити і прощати – це конкретний та видимий знак того, що віра перемінила наші серця, дозволяючи на те, щоб у нашому житті виражалось Боже життя. Любити і прощати так, як любить і прощає Господь Бог. Такою

є програма життя, яка не допускає перерви чи винятків, але спонукає невтомно прямувати далі, з упевненістю в тому, що нас підтримує батьківська присутність Бога», – сказав Святіший Отець, зазначаючи, що цей «великий знак» християнського життя перемінюється в інші знаки, «характерні для Ювілею».

Одним з них є Святі Двері, які цього року є «справжніми Дверима Милосердя». Двері, як зауважив Папа, вказують на Ісуса, який сам сказав: «Хто перейде через Мене, той спасеться». Отож, «пройти через Святі Двері є знаком нашої довіри до Господа Ісуса, який не прийшов судити, але спасти». У цьому контексті Святіший Отець перестеріг: «Будьте уважні, щоби хтось спритний вас не обманув, що потрібно щось заплатити». Адже «спасіння неможливо купити».

«Перехід через Святі Двері, – від далі Наступник святого Петра, – є знаком справжнього навернення нашого серця. І коли проходимо через ці двері, потрібно пам'ятати, що ми також повинні тримати навстіж відчиненими двері наших сердець», бо Святий Рік не



принесе користі, «якщо двері нашого серця не пропустять Христа, який спонукає нас виходити до інших, щоби нести Його та Його любов».

Іншим важливим знаком Ювілею є Сповідь, адже «доступити до Святого Таїнства, через яке ми примирюємося з Богом, рівнозначне досвідові милосердя». Це, за словами Папи, означає зустріти Отця, який все прощає, тому що «розуміє наші обмеження та протиріччя». А коли ми визнаємо наші гріхи і просимо прощення, то Він не лише «стає ближчим до нас, спонукаючи скерувати наш погляд вперед», але й «у небесах відбувається свято».

Далі Святіший Отець зазначив, що йому неодно-

разово доводилося чути слова: «Мені не вдається простити». Це правда, що «прощення – це велика річ», і що «прощати не є легко», бо «наше серце є убогим та своїми силами не може цього зробити». «Але якщо ми відкримемося на Боже милосердя до нас, то, у свою чергу, станемо здатними до прощення», – наголосив Папа, закликавши: «Отож, відваги! Переживаймо цей Ювілей, розпочавши з цих знаків, які включають велику силу любові. Господь супроводитиме нас, щоби привести до досвіду інших важливих знаків в нашому житті».

CREDO

За матеріалами Радіо Ватикану

Що таке Святий Ювілейний рік?

2000-ліття від народження у людському тілі Божественного Спасителя Господа нашого Ісуса Христа. У міжчасі тих 25-ти років, коли виникає якась особлива нагода чи потреба, Церква оголошує ще й «надзвичайні» Ювілейні Святі роки.

В біблійній традиції ювілей – це святий рік, який випадав кожні 50 років, а його метою було відновлення рівності

всіх синів Ізраїля, надаючи нові можливості сім'ям, які втратили майно, а навіть – свободу, через борги. В ювілейний рік багаті відпускали невільників та повертали їм землі, які були відібрані в якості запоруки. Ця традиція бере свій початок у Книзі Левіт (25, 10): «І освятите рік п'ятдесятиріччя, й оголосите волю в Краю для всіх мешканців його – ювілей,

він буде для вас: і вернеться кожен до своєї посілості, і кожен до родини своєї вернеться».

У Католицькій Церкві Ювілейний рік відзначають, почавши від 22 лютого 1300 року. Його започаткував Папа Боніфатій VIII для паломників, які прибули до Риму. Спочатку Ювілейний рік мав повторюватися раз у (Далі, на стор. 9)



Католицька Церква вже протягом століть кожен 25-ий рік проголошує роком

Святим. Останній із черги Святих-ювілейний рік відбувся 2000 року з нагоди



(Закінчення,
початок на 1-й сторінці.)

«ХТО ІНШИЙ СІЄ, А ХТО ІНШИЙ ЖНЕ»

Як відомо, II-й Ватиканський Собор був скликаний святым Папою Іваном XXIII у 1962 році – через неповних двадцять років після завершення війни. Ця війна спричинила настільки глобальні зміни в існування усіх сфер тогочасного суспільства, що необхідно було випрацювати якісь нові парадигми, нові принципи життя і співіснування. В результаті роботи Собору й появилась вже названа декларація «Nostra aetate», яка декларує ставлення Церкви до нехристиянських релігій. Особливий і найрозлогіший його розділ стосується юдеїв. Також у документі міститься заохота пізнавати інші релігійні традиції, поважати їх і відшукувати платформи порозуміння. Але найточніше цю платформу розроблено щодо юдеїв. Плодом цього документа стало виникнення різних спільних зібрань за участі людей обох релігій.

ХТО ЖНЕ?

Від моменту прийняття уже згаданої Декларації минуло 50 років. З цієї нагоди у Ватикані відбулася презентація нового документу Папської комісії з релігійних зв'язків з юдаїзмом. Його назва – «Бо дари й покликання Божі невідмінні». У цьому документі викладається коротка історія взаємин між католиками і юдеями за останні 50 років: було зроблено значний поступ в області діалогу, католики й юдеї перейшли від відчуженого співіснування до глибокої дружби.

У новому документі, за повідомленням Радіо Ватикан, йдеться про особливий статус діалогу між католиками і євреями: його



не можна прирівнювати до діалогу з іншими світовими релігіями, в силу єврейського коріння самого християнства. Ісуса Христа можна зрозуміти тільки в єврейському контексті Його епохи, хоча Він, як Месія Ізраїлю і Син Божий, виходить за рамки цього історичного горизонту.

Дуже тішить те, що кроки назустріч робить не лише Церква. Обнадійливою відповіддю на них є заява ортодоксальних рабинів про те, що християнство «не є ні випадковістю, ні помилкою, але результатом волі Божої і даром для народів». На їхню думку, воно є «частиною Божого чудесного плану». Знаменним є те, що Заяву було підписано 3 грудня, в день 50-річчя підписання «Nostra Aetate» – декларації II Ватиканського Собору Католицької Церкви

про ставлення Церкви до нехристиянських релігій. Про це повідомляють неодинокі християнські ЗМІ.

Заяву під назвою «Виконати волю нашого Небесного Отця: до партнерства між євреями і християнами» підписали 28 ортодоксальних рабинів з Ізраїлю, США та Європи з більш ліберального крила традиційних євреїв. Один з підписантів – рабин Ірвін Грінберг – підкреслив, що християнство – це така ж частина Божого плану для людства, як і юдаїзм. Також у заяві підкреслюється, що поділ між християнством і юдаїзмом подібний до розділення між партнерами, а не розділення між ворогами. На думку рабинів, сьогодні євреї переживають «щирі любов і повагу багатьох християн».

А рабин Шломо Ріскін, засновник єврейсько-християн-

ського центру взаєморозуміння і співпраці, заявив: «Справжнє значення цієї ортодоксальної заяви в тому, що вона закликає до братнього партнерства між єврейськими та християнськими релігійними лідерами, в той же час визнаючи позитивний теологічний статус християнської віри. Євреї і християни повинні бути на передньому плані в навчанні світу основних моральних цінностей».

А ЩО У ПЕРСПЕКТИВІ?

Як можемо зауважити із тексту самої заяви, її автори «закликають до братнього партнерства», стверджуючи, що «євреї і християни повинні бути на передньому плані в навчанні світу основних моральних цінностей». Отже, у їхніх планах вбачається подальший поступ у справі взаємовизнання із Католицькою Церквою. І не лише взаємовизнання, але й співпраця «в навчанні світу основних моральних цінностей». Можливо, такі заяви хтось сприйме скептично, хтось – із недовірою, а ще хтось – критично: мовляв, про яку співпрацю може йтися, а тим більше – в царині моралі, якщо наші суспільства є абсолютно різними, зокрема, у ментальному плані, не кажучи вже про релігійну сторону?

Якщо дивитися на цю проблему суто людськими очима, то рація тут проглядається. Однак вирінає дуже чіткий аргумент: ми не можемо говорити про Божі речі, нехтуючи Божим інтересом. А Божий аргумент є всім відомий: «Щоб усі були одно, як Ти, Отче, в Мені, а Я – в Тобі, щоб і вони були в нас об'єднані; щоб світ увірував, що Ти Мене послав»

(Ів. 17, 21). Саме у цих словах нашого Спасителя вбачаємо як Боже єдинство, так і Боже бажання бачити єдиним увесь свій люд, який стався відкупленим хресною смертю Господа нашого Ісуса Христа. І зовсім неважливо, чи хтось це сприймає належно, чи ні. Адже лише Господь може автентично трактувати Свою дію. А основою нашого відкуплення є незміренна Божа любов до людини, як про це говорить сам Спаситель: «Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а жив вічним життям» (Ів. 3, 16).

Судячи з біблійної історії, у кожному поколінні Господь знаходить відповідних людей, яким відкриває глибини Своєї премудрості і які належним чином сповняють Його святую волю. Думається, що у сьогоднішні ми бачимо таких людей, як з боку Церкви, так і з боку старозавітніх первосвященників, через котрих Господь в особливий спосіб бажає провадити світ до спасіння. Доказом цього є останні документи, якими засвідчується бажання примирення і єдності.

Півстоліття для Вічності – ніби й невеликий відтинок часу, але для спасіння людства – це благодатний час. За словами апостола Павла: «Ось тепер час сприятливий, ось тепер день спасіння» (2 Кор. 6, 2). Дуже хочеться вірити, що для повного релігійного поєднання у Господі непотрібно буде ще півстоліття. Віряться, що це настане набагато скоріше. У Бога це можливо. Ми ж закликаємо: «Амінь, прийди, Господи Ісусе!» (Одкр. 22, 20).

(Закінчення, поч. на стор. 9)

100 років. Але папа Климент V у 1343 році запровадив його відзначати раз на 50 років, а папа Урбан VI у 1389 році зменшив цей період до 33 років. Згодом Ювілейні роки святкувалися 1400, 1423 та 1450 роках, поки Папа Павло II не встановив святкування один раз на 25 років (починаючи від 1475 року).

Останній надзвичайний Святий рік оголосив св. Папа Іван Павло II 1985 року. Це був Марійський Святий рік. Крім того, Римські Архиєреї проголошували надзвичайні святі роки. Такими були Ювілей Відкуплення 1933 та 1983 років, проголошені Пієм XI та святым Іваном Павлом II з нагоди 1900-ї та

1950-ї річниць пасхальних подій. Тепер же надзвичайний святий рік оголосив Папа Франциск, ставлячи у центрі його уваги Милосердного Бога, який запрошує всіх повернутися до Нього.

Початком Ювілею є відкриття так званих «Святих дверей». Мова йде про двері, які є в кожній з чотирьох папських базилік Риму. Вони відкриваються лише під час Святого Року, натомість в інший час є замурованими. Обряд відкриття цих дверей вказує на те, що під час Ювілею для вірних доступний «надзвичайний шлях» до спасіння.

Ритуал урочистого відчинення Святих Дверей сягає 1500 року. Традиційно вірні, які в цей рік здійсни-

ли паломництво до Риму, отримували повний відпуст гріхів, виконавши декілька головних умов, визначених Святішим Отцем: прийняття Святих Тайн Покаяння та Євхаристії, молитва за Папу, повне відречення від гріха та відвідини чотирьох папських базилік, заходячи в кожну через Святі Двері. Ці умови деколи змінювались. Зокрема, у 2000 році паломникам, які прибули до Риму, було достатньо відвідати лише одну папську базиліку. Ті, хто не мав змоги здійснити паломництво до Риму, могли отримати відпуст, виконавши всі інші умови та відвідавши спеціально призначену церкву у своїй єпархії (зазвичай це був катедральний собор).

Продовжуючи своє служін-

ня як добрий пастир Христового стада, Папа Франциск оголосив 2016-й рік Роком Божого Милосердя. З метою допомогти людям повернутися і наблизитися до Милосердного Бога, Святіший Отець оголосив, що такі ювілейні двері будуть відкриті також в кожній католицькій дієцезії та в кожній єпархії світу, щоб вірні могли в тому році увійти ювілейними дверима до Божого храму та відчути красу Божого Милосердя. Святіший Отець доручив, щоб кожен місцевий єпископ призначив одну з церков з відкритими дверима. Це буде особлива нагода, щоб під час Святого року вірні могли увійти до храму Божого Милосердя, відчути радість прощення



милосердного Отця так, як її відчув євангельський блудний син.

Офіційний сайт
Стрийської єпархії



Блаженний Микола Цегельський



У Львові в церкві Воскресіння Христового на боковій стіні висить ікона блаженного Миколи (Цегельського) – втомлене обличчя з білою довгою бородою. Саме ця борода стала реліквією, єдиною пам'яткою, залишеною родині в'язнем Миколою Цегельським. Перед етапом в іншу тюрму в'язнів примусили поголитися. Отець передав відрізану бороду рідним.

Село Сороки, куди в 1927 році дістав призначення молодий священник Микола Цегельський, було невелике: всього 128 дворів. За час праці отця зросло духовно і національною свідомістю. Кожен день отець правив Службу Божу вранці о п'ятій-шостій годині, бо селяни йшли в поле працювати і до церкви могли приходити тільки вдосвіта. Після сніданку йшов до пасіки і саду. Після обіду брався за парохіяльні справи, а ввечері працював у читальні, організував гуртки для молоді, хор, а для господарів – кооперативу, був передплатником всіх українських релігійних часописів («Христос – наша сила», «Мета», «Світ дитини», «Дзвіночок», «Наш приятель», «Католицька акція»). Все передавав до читальні. Отець опікувався бідними, кожного разу після

парастасу роздавав їм хліб. Робив збірку продуктів в селі, щоб підтримати найбідніших мирян. Ніколи не вимагав грошей за виконані треби.

В 1931 році отця Миколу Цегельського призначили деканом. І він відповідально поставився до нових обов'язків. Збирав священників на соборчики і наради.

Отець Микола був відомим проповідником. Його запрошували проповідувати в сусідні села. Згадує донька Ліда: «Батько мав спеціальний зошит, все працював над проповідями перед кожним святом, перед кожною неділею, щоби сказати людям щось нове...»

Він був ініціатором побудови і посвятив символічну братську могилу з чудовим кам'яним хрестом з написом: «Спить, хлопці, спить, про долю-волю нишком снить. І долю-волю відчинить. Чи можуть бути кращі сні?» На панахиді о. Микола Цегельський сказав: «Не були то злочинці, не були то розбійники, щоб їх так важко карали і замордували червоні кати». І закінчив свою промову словами вірша: «За правду вішали, стріляли, за правду в тюрмах нас пекли. За правду серце винимали, за правду й Бога розп'яли. Благословенна будь, моя Україно, ти – вічна правда і любов. Як тисяч сонць, засяєш на руїнах... Бо ти Свята! З тобою Бог!»

З 1945 року посилювався тиск влади на духовенство. «Така йде нагінка, такий іде уклін, і дивно мені, що отець Костельник тим займається і бере то під свою ініціативу», – казав отець дружині. А коли почалися арешти, казав: «Як би не було, ти мусиш погодитися з тим, що я своєї віри не зречуся». Дружина підтримала його: «Якщо не покинеш своєї віри, не відречешся, то я думаю, що Господь нас не опустить».

Советська влада не прощала вірного служіння Церкві та українському народові. А отець Микола був справжнім патріотом і унікальним душпастирем.

Його арештували у жовтні 1946 року в селі Сороки після Служби Божої. «Мав з собою мощі св. Йосафата і передав їх мамі, наказавши, як вона має ними розпорядитися», – згадує син блаженного о. Миколи Дометій Цегельський.

Першу ніч арештант перебув у селі Холостові. З Холостова його повезли в с. Копичинці, далі – до Чорткова. Там дочекався суду. А дружина, залишивши дітей, поїхала за чоловіком – носила передачі, бо вже тоді був хворий на шлунок.

Суд над священником відбувся в січні 1947 року. Засуджений за статтею 54 «а» на 10 років таборів та 5 років позбавлення прав.

Засуджених привезли в с. Підкамінь. У старовинному Підкамені коло Бродів, відомому своїми монастирськими будовами, в підземній церкві влаштували КГБисти камеру для допитів, а головну церкву перетворили на тюрму для засуджених. Було холодно, зігрітись було неможливо, тож в'язні запалили вогнище з усього, що було в церкві. Отець Микола протестував, та його ніхто не слухав. Від високого полум'я церква загорілася, погасити пожежу не вдалося, адже охорона з допомогою не поспішала. В пожежі загинули люди. Отець Микола врятувався.

З Підкаменя його перевезли в с. Лядське, де парохом свого часу був його прадід. Тут отець-в'язень працював на каменоломнях. Далі – етапом до Львова.

На пересильному пункті у Львові дозволили зустріч з рідними. Згадує про це донька Ліда: «Ми не мали права підійти до батька. Він стояв за три метри від нас, два конвоїри збоку. Сказав до мами: «Мабуть, скоро поїду. Як можеш, то принеси мені теплу куфайку, теплі ватовані сподні, шапку-вушанку і сухарів. Принеси мені родзинки». Ми знали, що сухаріки – це часточки, а родзинки – це на вино для відправи. Ще як батько сидів до суду, то мама передала йому речі,

потрібні для відправ. Широкий бинт-марля, на якому були вишиті хрестики – це була епитрахиль. Крім того, мав батько рушничок, щоб витирати чашу-келішок з нержавійки. Була невеличка тарілочка під нього... Йому все це вдалося зберегти і взяти з собою. Батько тоді писав: «За марлю дуже тобі дякую! Все одержав».

Далі етапом відправили до Мордовії до станції Потьма, в селище Явас. Листуватись заборонили – лише одну поштівку на місяць. В 1950 році прийшов лист, в якому отець написав про себе: «Не переживайте за мене, мені непогано. Оскільки я хворий, то мене на тяжкі роботи не беруть. Я – дежурний в бараках». Можна було здогадатися, що то значить «дежурний»: треба було застелити всі ліжка, щоденно помити підлогу, дров нарубати і напалити пічку, наносити води. І це все мусів робити хворий з виразкою шлунка! Але ця праця дозволяла йому щодня таємно служити св. Літургії! Ніколи не жалівся і не нарікав.

Ісповідник віри о. Микола Цегельський помер 27 травня 1951 року на 55-му році життя. Похований на тюремному цвинтарі селища Слава.

Через якийсь час прийшов лист до брата отця Миколи Євгена Цегельського, священника в Янові, від митрополита Йосифа Сліпого, в якому повідомлялось: «Ваш брат Микола помер в Мордовії. В тім ляг'єрі я був і чув тільки незвичайно будуючі оповідання про його святе життя і смерть».

У 2001 році отець Микола Цегельський проголошений Папою Іваном Павлом II блаженным.

Залишився назавжди в пам'яті своєї родини, своїх мирян і Церкви. Ті, хто в скрутні хвилини життя звертаються молитвами за допомогою до блаженного Миколи (Цегельського), отримують його підтримку.

Ірина Коломиєць,
Інститут історії Церкви УКУ



Коли близькі люди сваряться чи мають різне бачення ситуації, це дуже часто призводить до образ. Буває, ці образи проходять швидко, а буває – закорінюються так глибоко, що роками неможливо їх позбутися. Як правило, що роблять образені люди? Перестають спілкуватися, уникають винуватця, наговорюють на нього і навіть намагаються завдати шкоди.

Образа – одна з найвиразніших форм еґоїзму, адже вона є реакцією на чийсь незгод, інше мислення чи вчинки, які «не входили в наші плани».

Так, під час конфлікту нечасто людям приємно спілкуватися, але все ж у проблемних ситуаціях потрібно шукати консенсус, а не вирішувати зопалу. Ображена людина прагне будь-що показати, як вона може обійтись без когось, як їй може бути добре.

Так само, скажімо, людина образилася на Бога – дуже давно, одна. І потім почала демонстративно Його зневажати. А потім таких людей стало більше, і їхні ідеї поширилися світом, як чума. Ми викинули Господа з нашого життя і намагаємося

Ображені на Бога

витіснити з цілого суспільства, з цілої планети. Люди – ті, кого створили, – вирішили диктувати правила тому, хто є Творцем. Це подібне до ситуації з пасажирами літака, які намагалися вказувати пілоту, як летіти. Щось у житті сталося не нашому – і ми вирішили, що зможемо показати всім і, насамперед, собі, яким прекрасним може бути життя без Бога!

А тепер люди з усіх сил намагаються Його нівелювати. Він поганий, бо ми не отримали те, чого хотіли у той чи інший момент. Можна уявити, що в когось є мета – вигнати Бога зі школи, сім'ї, навчання, роботи. Висміяти тих, хто все ще з Ним, хто знаходить силу в Господі. Їх вважають нікчемними або нерішучими, або

тими, у кого не ладнається з сильними людьми, яким Бог непотрібний... Світ деформував поняття «правильно». Адже не прийнято говорити про Ісуса публічно; натомість говорять про секс, гомосексуалізм, аборт, наркотики і алкоголь, бо це все модно і віддаляє від Бога, на якого ми образилися.

І все ж слова Христа дають чітку ясність того, що відбувається, і того, що буде: «Хто не зо Мною, той супроти Мене» (Мт. 12, 30). Люди нехтують нагодою попросити вибачення у Бога як у батька, а потім, коли зустрінемося з Ним, як із Суддею, вже не зможемо «звинуватити» Його у власних невдачах. Це не Він нас прогнав, а ми Його брутально виштовхали! Ми можемо у будь-

який момент повернутися і все налагодити, але часом гордість не дозволяє визнати помилки і просто схилитися.

Отже, християнство – це не «комфортна» релігія. Але бути християнином обтяжливо тільки тоді, коли не любиш Того, Хто створив нас. Хіба хтось примушує дитину любити батька? Та ні, бо вона і так його любить. Така ж любов закладена і в людських серцях, і треба лише дати можливість Господу промовляти до нас.

Зараз прийнято вважати, що проблема віросповідання – це особиста річ кожного, але чи так це? Хіба ми хочемо, щоб наші діти вирости покидьками і негідниками, які так часто зображені в образах «героїв»? Чи,

може, якась мати хоче, щоб донька стала повією, а син – наркоманом? Може, якась сім'я хоче мати батька-терориста? Звісно ж, ні! А як тоді навчити людину відрізнити добро від зла? Хто бачив ревного християнина, який би тинявся по барах у нетверезому стані і підтримував гомосексуалізм?

Християни – це не ті, кого принесли малюками до храму, щоб охрестити, а ті, хто щодня веде битву зі своїми гріхами і недосконалостями та шукає допомоги й підтримки в Бога. Люди, в яких християнство зводиться тільки до таїнства Хрищення і похорону – не християни, а просто люди, образені на Бога.

Марічка
ТРАКАЛО, УМХ



Три відомі красуні, які покинули все і пішли за Христом

Що робить людину щасливою? Що надає життю сенс? Гроші, слава, популярність чи, можливо, кар'єра? Всі ми знаємо відповідь, навіть якщо не живемо згідно з нею: усі перераховані вище пункти – на другому місці. Є лише одна річ, а точніше – одна Особа, яка може нас зробити щасливими. Це також єдиний спосіб зрозуміти трьох жінок, про яких ітиметься далі. Перебуваючи на вершині світового визнання, вони відмовилися від усього заради прагнення йти за Христом.

**ДОЛОРЕС ГАРТ:
«ЯКБИ ВИ ЧУЛИ
ТЕ, ЩО ЧУЮ Я...»**



Кар'єра Долорес розвивалася навдивовижу стрімко. У вісімнадцять вона зіграла роль коханої Елвіса Преслі у

фільмі «Кохаючи тебе» (1957 р.). Цікаво, що саме вона в цьому фільмі подарувала Елвісу його перший екранний поцілунок. Вона зіграла помітні ролі у більш як дев'яти фільмах протягом наступних п'яти років. Її партнерами були Стівен Бойд, Монтгомері Кліфт, Джордж Гамільтон та Роберт Вагнер. Вона була на вершині популярності.

І раптом, коли їй виповнилось 24, уже заручена висхідна зірка Голівуду заявила, що покидає все заради того, аби стати монахинєю. Згодом Долорес пояснила, що поворотним моментом були зйомки «Франциска з Ассізі», в якому вона зіграла святу Клару. Під час зйомок в Італії вона зустрілася з Папою Іваном XXIII. Дівчина представилася: «Я – Долорес Гарт, граю роль Клари», – на що Святіший Отець відповів: «Ні, ти і є свята Клара з Ассізі!»

Прихильники та друзі – ба, навіть вороги – були шоковані такою звісткою. Гарт згадувала, що навіть її близький друг, священник, о. Дуді назвав її божевільною. Один із них писав їй агресивні листи протягом довгих років, уже після її вступу до монастиря. Чоловік довго намагався з нею поговорити про «змарноване життя». Гарт відповідала

йому просто: «Якби ти чув те, що чула я, ти б теж сюди прийшов».

**ОЛАЯ ОЛІВЕРОС:
«ГОСПОДЬ НІКОЛИ
НЕ ПОМИЛЯЄТЬСЯ...»**



Олая Оліверос була успішною іспанською моделлю, яка знімалася у фільмах та рекламних роликах в Іспанії та за її межами. Відвідуючи Фатіму – місце об'явлення Діви Марії, вона пережила «досвід землетрусу». З її слів – Олая виразно побачила себе у габіті, що їй здалося тоді абсурдом, однак забути це видіння вона не могла. Пізніше вона вирішила, що Ісус просить її полишити гламурне життя й стати черницею. Вона каже, що Господь ніколи не помиляється: «Він запитав, чи я піду за Ним, а я не могла відмо-

вити». Зараз вона належить до напівзакритого Ордену святого Михаїла.

**АМАДА РОЗА ПЕРЕС:
«ТЕПЕР Я ЖИВУ В МИРІ...»**



Амада Роза Перес була однією з найуспішніших колумбійських моделей, доки не зникла з поля зору публіки десять років тому. Згодом, через п'ять років, вона повернулася, щоб пояснити свою відсутність – Амада пережила час релігійного навернення та співпрацювала зі спільнотою Діви Марії (проте монахинєю не стала).

У момент стрімкого розвитку кар'єри у неї діагностували хворобу, яка значно знизила її слух. Діагноз змусив замислитися над стилем життя, визнає зірка: «Я почувалася розчарованою, невдоволе-

ною; я не мала жодної мети й була занурена у швидкоплинні задоволення... Я завжди мала питання, на які світ не мав відповідей».

Зараз вона регулярно відвідує Святу Месу, сповідається, молилась Розарій та Коронку до Божого Милосердя. «Раніше я завжди поспішала, втомлювалася і в мене швидко погіршувалася настрій. Зараз я живу в мирі, світ мене не цікавить, я насолоджуюся кожною хвилиною, яку Бог мені дарує», – пояснює вона.

Також Амада каже, що «бути моделлю означає бути еталоном, кимось, чий погляд наслідують». «Але я втомилася бути поверховою моделлю. Я втомилася від світу брехні, осуду, лицемірства та обману; від суспільства, де повно антицінностей, які зроджують жорстокість, перелюб, наркотики, алкоголь, бійки; я втомилася від світу, що підносить багатство, задоволення, сексуальну аморальність та шахрайство. Я хочу бути моделлю, яка пропагує справжню гідність жінки, а не її використання з комерційною метою», – каже вона.

За матеріалами: ChurchPOP

Найвідоміші випадки висміювання Бога

Бразильський композитор, співак і поет під час шоу в Ріо-де-Жанейро, затягнувшись цигаркою, шумно випустив дим у повітря і проголосив: «Боже, це тобі!» Незабаром він помер у 32-річ-



Бразильський композитор, співак і поет Казуза

ному віці від СНІДу.

Журналістка й танцівниця з Ямайки Крістіна Хеввіт заявила: «Біблія – одна з



Журналістка й танцівниця з Ямайки Крістіна Хеввіт

найгірших із будь-коли написаних книг!» Незабаром вона згоріла у власному авто.

Біля одного будинку в бра-

зильському місті Кампінас затрималась автівка. До веселої компанії долучилася ще одна дівчина. Її мати дуже хвилювалася і, тримаючи дочку за руку, сказала: «Доню, їдь з Богом!» Однак донька зухвало відповіла: «Мамо, поглянь, тут повно людей! Для Бога тут просто не вистачить місця. Можемо запропонувати Йому лише багажник!» За кілька годин автомобіль потрапив в аварію, усі пасажери загинули. Попри те, що він був вщент потрощений, багажник залишився цілим. До того ж, коли поліцейські його відкрили, то побачили лоток яєць. Не розбилося жодне!

У посланні св. Павла до Галатів читаємо: «Не обманюйте себе самих: з Бога насміхатися не можна. Що хто посіє, те й жатиме. Хто бо для свого тіла сіє, той з тіла пожне зотління; а хто сіє для духа, той від духа пожне життя вічне» (Гал. 6, 7).

Історія знає й інші випадки блюзнірств відомих постатей, які закінчились трагічно.

Мерилін Монро. Одного разу її шоу відвідав протестантський проповідник Біллі Грем. Він сказав, що Дух Божий послав його, аби проповідувати їй Добру Новину. Вислухавши Грема, актриса



Кінозірка Мерилін Монро

відповіла: «Мені не потрібен твій Ісус!» Через тиждень її знайшли мертвою у власних апартаментах.

Танкреду ді Алмейда Невіш – перший цивільний президент Бразилії. Під час



Танкреду ді Алмейда Невіш

своєї президентської кампанії він публічно заявив: «Якщо я наберу 500 000 голосів для своєї партії, то

навіть сам Господь Бог не зможе мене змістити з президентського крісла!» Однак Невіш не встиг приступити до виконання своїх обов'язків: 14 березня 1985 року, за день до інавгурації, його госпіталізували з гострим болем у черевній порожнині. Замість нього присягу склав віце-президент Жозе Сарні. Він мав виконувати обов'язки президента до одужання Невіса. Але збувшись цьому не судилося: 21 квітня Танкреду Невіш помер.

Томас Ендрюс – головний конструктор «Титаніка». Після закінчення будівельних робіт на питання репортерів, наскільки безпечним буде цей диво-корабель, Ендрюс з іронією відповів: «Тепер навіть Бог не зможе його потопити». Однак кожен



Томас Ендрюс – головний конструктор «Титаніка»

знає трагічну історію лайнера, а Томас Ендрюс став одним із тих 1517 людей, хто загинув у водах Атлантики.

Джон Леннон. На вершині популярності під час інтерв'ю одному з провідних американських журналів музикант сказав: «Християнство незабаром закінчиться, воно просто зникне; я навіть не хочу про це сперечатися. Я просто упевнений в цьому. Ісус був «ОК», та його ідеї



Джон Леннон

занадто прості. Сьогодні ми відоміші, ніж ВІН!» Після того, як Леннон проголосив «The Beatles» відомішими за Христа, він трагічно загинув: один психічнохворий шість разів вистрілював у нього вприціл. Чоловік зробив це, аби відібрати його популярність і прославитися на весь світ як убивця «зірки».

За матеріалами: biblepravda.com



Інтерв'ю з екзорцистом отцем Даріушом Галянтом, ОМІ, який на кілька днів завітав до України. Користуючись нагодою, ми розпитали священика про особливості його служіння та методи, які використовує злий у наші часи.

«Непрощення – це гачок, за який часто чіпляється диявол» – екзорцист о. Даріуш Галянт ОМІ

(Закінчення, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)

– **Тема талісманів та амулетів Вам близька? Так звані речі, які носять «на щастя».**

– Я на щастя ношу хрестик і скапулярій Богородиці. І це є моє щастя. Натомість, якщо хтось «на щастя» носить якийсь камінець, якийсь талісман або «перстень атлантів», то відкриває вікно злого духові, який використовує цю добру нагоду. От людина купляє «перстень атлантів» з сертифікатом. В ньому написано: якщо вдягнеш на цей палець, то не будеш хворіти, якщо на інший – буде все добре на роботі тощо. Це – чистої води магія.

Я зустрічав людей, які дуже зв'язані з цим перснем, а водночас приступають до Причастя. Вони не можуть його зняти: дуже бояться, якщо його знімуть, то станеться щось погане. Не вірять Богу, але вірять тій реальності, що нібито стоїть за цим перснем.

– **Деякий час в Україні серед віруючих почалась дискусія щодо персонажа Hello Kitty. Що Ви думаєте з цього приводу?**

– Це суперечлива тема. З однієї сторони, знаємо історію про договір з дияволом в ім'я здоров'я дитини. З іншої сторони, коли ми пишемо в інтернеті «Hello Kitty», то з'являються різні картинки. Часто дуже сильно пов'язані з порнографією тощо. У нас в Польщі теж побутує така думка, що просто хтось хоче знищити цю фірму, тому вдумав таку історію.

Отже, коли я говорю про це батькам, то підкреслюю, що в моральній теології є принцип: у сумнівах не можна діяти. Тому я кажу: «Якби я був на вашому місці, то просто цього б не купував, бо не маю впевненості». Не можемо сказати на 100%, що це погано, або добре. Якщо не знаю, то я цього не торкаюсь.

А ляльки Monster High. Де це бачено ляльок із рогами та хвостами? Моя сестра в дитинстві гралась нормальною лялькою і вклала її спати в ліжечко. А тепер ляльок вкладають у труну. У яку реальність вводять дитину? Знову ж таки – гра зі смертю. І тут є така небезпека: дуже інтелегентне розмивання цих кордонів. Про це йдеться.

І ще, говорячи про смерть, не можна не згадати про аборти та контрацепцію. Таким чином ми стаємо на стороні духа смерті. Не обманюймо себе. Все це є проти життя. Тобто я стаю на сторону злого духа. Важливе значення має мій намір. Який мій намір? – Не вірю Богу, а вірю таблетці, презервативу, що це мене має захистити від життя.

– **Отче, на завершення нашої розмови чекаємо від Вас рецепту: що маємо робити, аби вберегтися від тенет диявола?**

– Знаємо слова зі Святого Письма, що диявол «кружляє, як рикаючий лев, і шукає, кого б пожерти». Якщо людина живе в стані освячуючої благодаті і має живу віру, то з нею нічого не трапиться. Звичайно ж, я не можу робити так: сьогодні йду до ворожки, а завтра – до Причастя, бо мені ж нічого не станеться. Не можна випробовувати Бога.

Не можна також піддаватись паніці, дати охопити себе страхом за себе чи за дитину. Якщо благословляти, молитися, приступати до Таїнств, молитися вервицю і спеціально не заходити на територію злого, то все буде добре. Пам'ятайте – диявол хоче, аби ми боялися. Спокійно: ми належимо Богові. І диявол має клякати перед Ісусом, а не ми – перед дияволом.

Розмовляла Аліна ПЕТРАУСКАЙТЕ,
«Католицький Медіа-центр»

12 рис Андрея Шептицького, які варто наслідувати



Упродовж року молоді тернополяни чули різні лекції, доповіді, читали книги про діяльність великого праведника українського народу Андрея Шептицького. Однак через відкриття лекцію, яку нещодавно прочитав владика Теодор Мартинюк, слухачі отримали можливість по-новому відкрити постать Шептицького. Молоді християни сподівалися, що молодий доповідач чимось вразить допитливу молодь. Так і сталося: Преосвященний владика Теодор представив Митрополита Шептицького як чесотну особу, яку варто наслідувати, зокрема, у таких сферах:

– **постійному пошуку** – пізнаючи і розуміючи себе, приймати рішення жити і поводитись так, як кличе серце і покликання. І саме такий вибір увінчається успіхом, якщо не буде піддаватись фальші;

– **належному виборі** – через прийняття рішень вибору без зволікань, але цілеспрямовано, вміння взяти відповідальність за свій вибір та пройти перевірку і розпізнання свого рішення;

– **жертви** – як основи подолання розуміння успіху мов заповури щасливості, але водночас неминучості обставин складання жертви;

– **науковість**, за словами Митрополита, для молоді людини є тим, без чого не можна пробити собі шляху у житті. Реакція бунту і бездіяльності не виправдовує нас. Натомість варто займатись самоосвітою і віднайти себе навіть у найважчих ситуаціях. Здобування, а не купування освіти, принесє більший результат, а вивчення іноземних мов ще більше збагатить розуміння себе та інших;

– **спілкування** – відкритість до порозуміння і контакту, побудові відносин з іншими для кращого самопізнання, пріоритетність зустрічі з особою, яка кожний раз приносить щось нове і будуюче. Висловлювання відкриває нас, оздоровлює, дає можливість побачити свої помилки, і можливість допомоги та сприяння ближнім;

– **родинність** – важливість зв'язку з родиною як зі скарбом, наслідування прикладу батьків, дідуся і бабусі, розуміння продовження роду і своєї приналежності. Кожен є особливою і неповторною особистістю! І хоча часто відчуваємо себе зраненими, це не повинно бути

причиною нашої зневіри; – **терпіння** – це бути здатним ніколи не скаржитись на біль і формувати бачення терпіння не як чогось негативного, а як важну боротьбу і зміни того, що можемо, а решта віддати в руки Бога. Саме у людській немочі проявляється Божя сила. Треба не боятися терпіння і належно їх приймати;

– **відповідальність** – це приймати активні рішення, які можуть бути помилковими, але це дає кращий результат, аніж бездіяльність. Основний принцип керування є «робити так, ніби все залежить від мене, і молитись так, ніби все залежить від Бога»;

– **вірність** – незмінно слідувати собі, своїм принципам;

– **чесність** – бути порядним у будь-якій ситуації;

– **співчутливість** – жити, співпереживаючи з іншими, ставлячи себе на місце цієї людини, проте зберігаючи второпність;

– **мужність** – встояти у важких, болісних, незрозумілих обставинах і, що найголовніше, встати і випростатись із них.

Без перебільшення, всі ці риси Митрополита Андрея покликани вести нас до гідного наслідування і формування нас як добродетельних особистостей. Тож із гідним взірцем для наслідування і щирою молитвою рівняємось на цього Праведника і крокуємо у буденне життя.

Джерело: Обнова Тернопіль

(фото Віри Ценглевич)



1) Хто любить із Всевишнім (Пресвятою Тройцею) спілкуватися, тобто молитися: вранці, протягом дня, ввечері).

2) Хто спішить до Господа в церкву на Св. Літургію – в неділі, свята або кожної днини і зустрічається там з Ним регулярно у Св. Причасті, теж сповідаючись принаймні один раз на місяць.

3) Хто з поміччю віри живе завжди у Божій присутності, думаючи про Творця всього.

4) Хто довіряє Спасителеві людства, подібно як дитина – своїм добрим батькам.

5) Хто радо слухає Господа Бога, зокрема, в Його актуальних скрізь десятих заповідях, незмінних

Хто любить Бога (10 ознак)

дороговказом на дорозі до щасливої вічності.

6) Хто шанує Божих слуг – священиків, які працюють невтомно у Христовому Винограднику (Вселенській Церкві), ведучи християнські душі до небесних висот.

7) Хто в духовно-молитовний спосіб читає часто або постійно Боже Слово (Св. Писання), через котре Всевишній промовляє до нашого серця стільки разів, скільки ми, звісно, захочемо.

8) Хто хоче бути схожим на Бога, старається наслідувати у своїх діях Ісуса чи багатьох святих – є чеснотливою людиною.

9) Хто полюбляє не раз говорити про Господа іншим (ближнім), цікавиться Божими справами більше, ніж людськими.

10) Хто прагне на землі жити праведно, чинити насамперед те, що до вподоби Господеві, уникаючи весь час тяжкого гріха (духовної смерті).

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Істинне життя (притча)

Якось молодий чоловік чув проповідь про покаєння. Згодом він прийшов до священика і каже:

– Отче, ви маєте рацію – мені також треба шукати того страждальця Голготи і стати дитиною Божою. Колись я покаюся.

– А чому колись? – запитує священик. – Чому не зараз?

Молодик трохи знічено пояснив:

– Я хотів би спастись, і тому я колись покаюся перед Ісусом, але, перше, я хочу дещо отримати від цього життя.

Священик усміхнувся і сказав:

– Юначе, ви надто скромні. Те, що ви хочете отримати щось від цього життя, як на мене, надто мало. Я ж хочу не отримувати щось від життя, а мати саме життя. У Святому Письмі записані такі слова – обітниця Ісуса: «Я прийшов, щоб мали життя – щоб достоту мали» (Ів. 10, 10).
Підготував Роман ДІДИК



Боець з Ісламської Держави повернувся до Христа

Протягом багатьох років на Близькому Сході стало вже звичним явище, коли повернений у християнство мусульманин стверджує, що полишити іслам його спонукав сон, у якому він бачив Ісуса Христа. Подібне досвідчення (за словами одного місіонера) пережив тепер і якийсь бойовик з терористичної організації «Ісламська Держава», що знищив багатьох християн. Після того, як йому уві сні явилась «людина в білому» з вражаючим посланням, він прийняв релігію своїх жертв.

«Один з наших співробітників на Близькому Сході на початку цього року спілкувався зі своїм другом. Вони зустрілися, і друг познайомив його з колишнім бійцем ISIS, який убив багатьох християн», – повідомила під час однієї з недавніх радіопередач місії «Голос Мучеників» директор молодіжної християнської організації YWAM Джина Федлі.

Некомерційна місіонерська організація YWAM діє з 1960 року і називає себе «всесвітнім рухом християн з різних культур, етнічних груп, християнських традицій, мета якої – служити Ісусові по всьому світу». «Голос Мучеників» – ще одна некомерційна місіонерська організація, діяльність якої спрямована на надання допомоги переслідуваним християнам у всіх кутках земної кулі.

Федлі, яка з'явилася на згаданій радіопередачі з Кевіном Саттером (ще одним керівником YWAM), далі повідала, що цей джихадист з ISIS зізнався не тільки в тому, що вбивав християн, але й у тому, що робив це «із задоволенням».

«Він запевняв, що почав бачити у снах «людина в білому», яка, підходячи, говорила йому: «Ти вбиваєш мій народ», – продовжила свою розповідь Федлі. – Після цього бойовик почав відчувати тривогу й відразу до того, що робить. Одного разу один християнин перед стратою сказав цьому бойовику: «Я знаю, що ти мене вб'єш. Але я даю тобі свою Біблію». Убивши віруючого, бойовик взяв його Біблію й почав

читати. Потім Ісус знову з'явився йому уві сні і запропонував стати його послідовником, учнем».

«Тому хто знає ... Може, ця людина стане новим Савлом, який, як написано в Біблії, спочатку переслідував християн, а

бойовиків Ісламської Держави, то нехай «не вважають їх недосяжними для Божої благодаті, для сили Святого Духа».

Згадуваний уже Кевін Саттер послався на одного лідера в арабському світі, який стверджує, що серед мусульман зараз спостерігається «безпрецедентний духовний голод». «Чимало мусульман нині вірять в Ісуса, але таємно, – каже він. – Вони не афішують цього. Вони не відвідують храмів – збираються лише по домівках для «спільного перегляду телевізора». Під час таких переглядів вони навіть здійснюють богослуження».

Федлі припустила, що Бог використовує сни для допомоги місіонерам YWAM, яким інакше було б майже неможливо охопити чимало груп людей на Близькому Сході. Вона впевнена, що сни є одним зі способів, якими Бог переконує мусульман та представників інших релігій увірувати в Ісуса як свого Спасителя.

Християнський апологет Набіль Куреші, автор книги «Шукав Аллаха, а знайшов Ісуса: переконаний мусульманин зіткнувся з християнством», у безрезультатному інтерв'ю для «The Christian Post» так пояснював важливість снів для мусульман: «Якщо говорити загалом, то в мусульманській культурі як такої немає концепції спілкування з Богом. Відносини з Богом – це суто християнське поняття, основане на тому факті, що Ісус «розірвав завісу». Але в багатьох культурах така завіса залишається непорушною. В ісламі, наприклад, люди не вірять, що Бог може особисто відповісти на молитву, що Дух Божий може жити в людині. Тому вони просять у Бога керівництва через сни. Це, свого роду, один зі способів для мусульман «почути» Бога. Для мусульман немає нічого дивного в тому, щоби звернутися до Бога словами: «Відкрийся мені через сон. Якщо Ти, Ісус, є Богом, то з'явися мені у сні». Так робить багато мусульман», – стверджує Куреші.

Багато хто з християн скептично ставиться до запевнень мусульман про те, що вони повернулися в християнство завдяки появі уві сні Ісуса, але багаторічний місіонер з «Південних баптистів» Девід Гаррісон підтверджує той факт, що багато мусульман завдяки саме таким снам починає вірити, що Ісус – більше, ніж просто пророк (в ісламі прийнято вважати Христа одним із пророків).

«Голос Істини», за матеріалами «Christian Post»



Про одержимості, сатанинські діяння і про те, які способи використовувалися, аби «дати собі раду» з демонами, пише о. Станіслав Адамяк, доктор історії Церкви, співпрацівник журналу «Więź».

Вигнання злих духів – одне з найчастіших чудес, які чинив Ісус. Це також одне з головних доручень, які Христос дав своїм учням. Хоча цього не можна в жоден спосіб заперечити, та описи цих подій викликають чимало інтерпретаційних сумнівів.

Загадкове, наприклад, те, що все діється тільки на території Галилеї. Навіть більше, описи екзорцизмів з'являються тільки в Синоптичних Євангеліях і в Діяннях, натомість їх немає у писаннях св. Івана і св. Павла, як і в так званих «вселенських посланнях».

У світлі Нового Завіту не існує суттєвого розмежування психічної та соматичної сфер людини. Дехто з тих, хто «перебував під владою злого духа», кого Христос звільняв, достатньо очевидно страждали від різних хвороб, наприклад, від епілепсії (див. Мк. 9, 14 29).

З іншого боку, інколи стосовно соматичних хвороб Ісус поводить так, ніби мав перед собою духовну реальність: наприклад, «повелів гарячці» (див. Лк. 4, 39). У Євангелії від св. Матея у випадку, описаному тими ж словами (див. Мт. 9, 32-34 і 12, 22-24), Ісус раз «виганяє злого духа» (9, 33), а другий раз – «зцілює» (12, 22).

Не кожен випадок описаний у Євангелії як діяння нечистого духа, або радше «демона» (варто додати, що це слово не є однозначним негативним: пам'ятаймо про «демона», тобто сумління, Сократа), обов'язково має бути пов'язаний із сатаною. Визначення якогось духа як «злого» не означає одразу онтологічного зла, а тільки «злу», погану поведінку; своєю чергою, «нечисті духи» або «демони» – це неідентифіковані зовнішні сили, які шкодять людині та викликають її безумство. «Злий дух» у Святому Письмі міг навіть виходити від самого Бога – згадайте історію царя Саула (див. напр. 1 Сам. 16, 16).

Своєю чергою, саме слово exorkidzo, яке походить від грецького «присяга», достатньо точно перекладається нашою мовою як «заклинати». Однак якби його перекладати дослівно, то виявилось б, що єдиною особою, яку в Євангеліях «екзорцизують», є... сам Ісус. Його «заклинали» первосвященик (див. Мт. 26, 63) і навіжений (див. Мк. 5, 7).

Певна річ, шерг євангельських сцен на чолі зі знаменитим вигнанням демонів у стадо свиней (див. Мк. 5, 1 20) важко описати іншим словом, ніж екзорцизм у нашому сучасному розумінні. Однак треба пам'ятати, що взагалі всі чуда Ісуса, наведені в Євангелії, призначені насамперед бути знаками, що підтверджують істинність Його місії.

Вигнання злих духів з одержимих становить заповідь істинної перемоги над сатаною, яка звершується на хресті. В такий спосіб однозначно проявляється влада Ісуса над злими духами і Його цілительна міць як щодо фізичного здоров'я, так і щодо духовного. Сильні вірою в цю міць, учні Ісуса були готові йти назустріч своїм ворогам, як видимим, так і невидимим.

(Далі у наступному числі «Мети».)

Матеріал підготовлений на основі симпозиуму «Окультизм – сатанізм – екзорцизм», організованого Вищою митрополічною духовною семінарією та Папським факультетом теології 2002 р.

Анна ВОЙТАС, «Stacja7.pl»

Переклад: Олена ДОВГАЛЬОВА, CREDO





Чудо напередодні Різдва



Завтра – Різдво. Сім'я Германсторферів не може дочекатися свята. Шкода, що внуки Остін та Каньєн не зможуть приїхати – саме завтра має народитися їх молодший братик. Вони разом зі своїми батьками Майком і Трейсі з нетерпінням очікували цієї події. Але про те, що трапиться в наступні години, їм поки що було невідомо.

Усе йшло звичним порядком. Перейми, які розпочалися у досвідченої матері, вона витримувала терпляче. Та раптом щось сталося, і лікарі досі не можуть зрозуміти, яким чином справа вийшла з-під контролю. Майк також негайно відчув – щось не так. А незабаром почув страхітливий звук приладу – серце його дружини перестало битися.

Лікарі були в паніці. Вони безуспішно намагалися повернути Трейсі до життя. Ці кілька хвилин очікування перетворилися для Майка на справжній тортурі. Найгірше мучила невідомість. Чоловік безпорадно спостерігав, як його кохана дружина блідне, поступово втрачаючи життя. Через чотири хвилини лікарі остаточно вирішили, що Трейсі померла. І тепер кожна секунда зволікання могла коштувати життя малюкові! З болем у серці, пояснивши Майкові ситуацію, лікарі розпочали кесарів розтин.

Палату заповнили звуки приладів, крики лікарів і медсестер, але овдовілий чоловік більше нічого не чув. Він все ще перебував у шоковому стані і не зводив погляду з тіла своєї дружини, спостерігаючи за тим, як лікарі розрізають їй живіт заради порятунку життя малюка. Дитину витягли з материнської утробы, з нетерпінням чекаючи його першого крику. Але було занадто пізно – крику дитини ніхто так і не почув. Лікар поклав маленького хлопчика батькові на руки... І раптом сталося щось неймовірне – малюк почав повільно дихати і незабаром закричав, голосно проголошуючи торжество свого народження! Він був живий!

Але те, що сталося далі, можна назвати справжнім чудом. Перед тим, як накрити тіло Трейсі, лікарі раптом почули стукіт її серця! Слабкий, переривчастий, повільний, але стабільний. За хвилю жінка відкрила очі. Ніхто так і не зміг пояснити, як це сталося. Але щасливому Майкові жодні гіпотези були вже непотрібні! Плачучи від радості й від зворушення, він показав Трейсі їх новонародженого сина, який міцно спав, навіть не усвідомлюючи, скільки коштує його повернення до життя.

Сьогодні хлопчиків вже три роки, і ніщо не заважає йому тішитися життям і насолоджуватися любов'ю своїх братів і своїх родичів. Але навіть тепер ані лікарі, ані вчені так і не можуть пояснити, що ж сталося тоді із Трейсі. Мабуть, для неї зараз це вже не має значення. Уся її щаслива сім'я досі не може висловити усієї вдячності Богові за цей великий чудесний подарунок, отриманий перед Різдрвом.

facebook/tracyhermanstorfer

Як поводитися у храмі

Обрядові питання

Знайти відповідь на запитання такого змісту допоможе доктор богословії п. Тарас ШМАНЬКО, автор книжки «Як поводитися у храмі». Сьогодні продовжуємо її публікацію. (Початок у газеті «Мета» № 95/6 за червень 2013 р.)

• Чи існують особливі види похорону для різних категорій вірних?

Перед смертю всі рівні, всі потребують молитви живих за своє упокоєння, тому Католицька Церква забороняє будь-які особливі похоронні відправи чи їх зовнішні відмінності з огляду на суспільний статус чи заслуги померлого (див. ККСЦ, кан. 878, §1). Спеціальні служби похоронів у нашому обряді призначені лише у випадку похорону дітей, духовних осіб та монахів.

• Чи Католицька Церква дозволяє кремацію (спалення) тіл померлих?

Церковний закон дозволяє християнський похорон кремований, якщо вони вибрали кремацію, не керуючись міркуваннями, що суперечать християнству. В канонічному праві зазначено, що церковні похорони кремований мають відбуватися у такий спосіб, аби було зрозуміло, що Церква надає перевагу похованню тіла, а не кремації (ККСЦ, кан. 876, §3).

• Які речі мають бути на померлому християнинові й для чого?

З дохристиянських часів в деяких місцевостях збереглися різні традиції щодо одягу померлих та речей, які мають бути покладені до труни покійника. Християнська обрядовість теж витворила певні звичаї щодо цього, вони значно відрізняються в різних регіонах України, тому складно говорити про якісь конкретні обов'язкові приписи щодо цього. З погляду християнського віровчення, померла людина не потребує жодних речей, окрім молитви, тому в цьому випадку хоч і можна дотримуватися існуючих звичаїв, однак слід уникати думання, що ці умовності мають магічну дію чи будь-який вплив на подальшу долю померлого або його близьких.

• Як прощатися з померлим?

Під час звершення чину похорону, згідно з прадавнім звичаєм, відбувається обряд «останнього цілування», коли близькі прощаються з померлим перед тим, як закрийють домовину. Це прощання вказує на християнське «братолюб'є», бо зв'язок між людьми не переривається зі смертю когось із них. За теперішнім звичаєм, цілують не тіло усопшого, а хрест, приготовлений для цього. Щодо цього існують також різні місцеві традиції; їх можна дотримуватися, якщо вони не суперечать християнському віровченню.

• Чи потрібно вшановувати похоронну процесію, що рухається назустріч?

Усіляку церковну процесію належить вшановувати, бо перед нею несуть хрест, ікони чи святе Євангеліє. Тим більше належиться

пошана церковній процесії, яка проводиться на вічний спочинок померлого християнина. Зустрівши похоронну процесію, зупиняємося і хрестимося, коли повз нас проносять хрест, ікони чи Євангеліє.

ПОМИНАННЯ УСОПШИХ

Кожен сам відповідальний перед Господом за власне життя, однак солідарність між людьми мила Богові. В Біблії зустрічаємо приклади того, як завдяки одному праведникові було даровано спасення багатьом особам, які його не заслужили (див. Бт. 18, 23-32). Церква «подорожуюча»



Поминали усопших у вказані дні прийнято з дуже давніх часів. Існують різні пояснення такого звичаю. Так, наприклад, вважають, що протягом сорока днів після смерті людина готується до Божого суду, на якому буде вирішено її долю до Страшного суду. Кажуть, що з першого по третій день душа усопшого перебуває у місцях свого земного життя, з третього по дев'ятий їй показують райські обителі, а з дев'ятого по сороковий – муки грішників у пеклі. Сорокового дня душі стає відоме Боже рішення, де вона перебуватиме, очікуючи Страшного суду. Тому в ці дні Церква молиться за упокій свого усопшого члена, родичі замовляють заупокійне поминання, відвідують могилу померлого.

• Для чого існують картки за упокій та за здоров'я, які священник зачитує під час Літургії?

Вписані в картки імена померлих або живих людей священник зачитує під час проскомидії на

початку Літургії, виймаючи при цьому частинці з просфори. Під час Літургії вірних ці частинці священник вкладає до чаші. Вважають, що таким чином душам тих, кого поминає священник, по-дається особлива Божа благодать. Імена з карток зачитують і на просительній ектенії Літургії. Поминання під час Божественної Літургії – це особливий вид церковної молитви. Так ми найкращим чином турбуємось за здоров'я та духовне спасіння наших близьких і за блаженний упокій усопших.

• Як правильно заповнювати картки за упокій та за здоров'я?

У поминальних картках пишуть лише імена тих, кого поминаємо, у родовому відмінку (наприклад, Петра, Віри). Зверху картки треба написати «за здоров'я» або «за упокій».

У поминальні картки не можна вписувати імена неохрищених осіб, а також тих, хто закінчив життя самогубством, тому що за вписаних осіб моляться як за членів Церкви.

Поминальна картка має бути написана чітким почерком, найкраще – друкованими літерами.

• Кому і коли саме потрібно давати поминальні картки?

Поминальні картки потрібно давати до захристії храму особі, якій доручено їх приймати, або священникові. Подавати картки потрібно до початку Літургії, на якій мають поминати осіб, яких ми вписали. Не можна заходити за іконостас, щоб подати картки для поминань, а особливо заборонено самому класти їх на престол.

молиться за тих, хто вже завершив свій земний шлях. Церква «прославлена», що її творять ті, які вже перебувають «із Христом» (див. Флп. 1, 23), молиться не тільки за живих, а й за тих, хто найбільше потребує молитви – померлих. Від найдавніших часів Церква молилася за померлих і вшановувала їх пам'ять.

У нашому обряді прийнято молитися за померлих насамперед під час Літургії. В Літургії є особлива ектенія за усопших, а на проскомидії священник вирізає з просфори спеціальні частинки в пам'ять тих, хто відійшов. Окрім того, за померлих моляться й на інших богослуженнях (як ото панахиди і парастаси).

• Що таке «задушні дні»?

Так називають дні, коли Церква молиться за своїх померлих членів. Задушні дні, як правило, передують найбільшим празникам церковного року. Так Церква засвідчує свою єдність і солідарність з померлими. Серед днів тижня для храмового поминання померлих призначено суботу. В церковному році є кілька субот, що їх називають «задушними», – це субота перед М'ясопусною неділею, друга, третя і четверта суботи Великого посту та субота перед неділею П'ятдесятниці. Крім того, існує звичай поминати померлих наступного дня після храмового празника. В новітніх часах прийнявся звичай у великодний період або у П'ятдесятницю йти процесійно на парафіяльний цвинтар і там служити панахиду за усопших.

• Чому ми поминаємо усопшого третього, дев'ятого та сорокового дня після його смерті?

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)



Обережно, секти!

(Продовження, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)



о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

11. Чи провідники сект – якісь особливі люди?

Часто провідниками сект стають сильні особистості, які здатні впливати на інших і вести людей за собою. Зазвичай це харизматична особа. Така людина може бути твердо переконаною у власній місії, яку їй доручив Бог. Однак те, що завжди вирізняє провідника секти – це нездатність чути аргументи, які є іншими, аніж його, та переконання у власній непомильності. Авторитет Церкви для такої особи – порожній звук. Водночас такі особи дуже люблять покликатися на «давно забуті писання», вивиривати з контексту фрази авторитетних людей, достосовуючи ці фрази до власних потреб. Тобто, хоча, з одного боку, такі особи проявляють себе як авторитарні вчителі та провідники, з іншого боку, відчуваючи на рівні підсвідомості неповноцінність власного авторитету, вони шукають підтвердженнє свого вчення у творах та висловлюваннях визнаних авторитетів.

Часто провідники сект страждають від різних форм психічних розладів. Тому, якщо у вас виникли сумніви щодо психічної адекватності новоявленого вчителя чи пророка, який гаряче пропагує свої ідеї, очевидно, що ви познайомилися з одним із провідників секти, або й самим засновником, якщо не теперішнім, то дуже ймовірно – майбутнім. У разі ж «державного» чи «спецслужбістського» творення секти за фігурою провідника насправді ховається «сіра мишка», людина набагато інтелігентніша, обізнаніша та впливовіша від самого провідника, котра фактично є представником державних органів чи спецслужб і яка контролює провідника та його оточення. Трапляється так, що й сам провідник не підозрює, що його використовують, і має дуже велику довіру до цього агента.

12. Як діють секти?

Секти переважно дуже зайняті питанням вербування нових членів, тому переважна більшість сект завжди старається вдаватися до місіонерства. Лише незначна частина сект не вдається до активних місіонерських заходів. Кількісне зростання членів у більшості сект вважають основним показником їхньої успішності. Характерно, що вони переважно вдаються до місіонерства серед членів іншого віровизнання. Така християнська секта завжди силуватиметься поповнити свої ряди християнами з інших конфесій, мусульманська секта матиме за мету перетягнути якнайбільше мусульман на свою сторону. Але є й такі, які діють серед вірних інших віровизнань. В Україні до таких угруповань належать насамперед кришнаїти, прихильники різних нью-ейджівських угруповань, а також неопогани.

Один із характерних методів місіонерської діяльності сект – це обіцянка, що якщо ви до них приєднаєтесь, то потрапите до групи, яка з'єднана або вищим знанням, або досконалою любов'ю і гармонією, або і тим, і тим. Ви здобудете здоров'я та знання, яке відкидають інші, або воно іншим недоступне. Вам обіцяють відповісти на всі життєві запитання та зробити вас справді щасливою, повноцінною людиною.

Для своїх місіонерських потуг секти використовують усякі доступні засоби: від активної присутності в соціальних мережах до роздавання брошурок, від відвідин людей, які перебувають у важких життєвих обставинах, до пропонування своїх послуг через відвідини помешкань. Друкована література, інтернет-простір, радіо і телебачення – усе це секти активно використовують, щоб вербувати нових adeptів.

Секти завжди функціонують за принципами закритих тоталітарних суспільних груп, які агресивно налаштовані до всіх і кожного, хто не сприймає їхніх вірувань і переконань. Секти завжди очолюють авторитарні лідери, чие слово є абсолютним законом для членів секти. Часто adeptи секти навіть наслідують стиль одягу, стиль поведінки та навіть спосіб, у який лідер секти говорить. У сектах ніколи немає прозорості ні щодо керування, ні щодо фінансів – усе оперте на виключному авторитеті лідера й безмежній довірі до нього.

Переважна більшість сект розвивається за однією і тією ж схемою. Новоявлений авторитарний вчитель – гуру – пориває з попередніми своїми переконаннями через «просвітлення», навернення, або результат довгих пошуків. Наступний етап – створення невеликого кола відданих послідовників, які готові навіть померти за свого гуру. Опісля секта розпочинає активну місіонерську діяльність. Колись секти переважно шукали ефективних способів місіонерства методами проб і помилок. Тепер більшість сект застосовує уже добре продумані методи, використовуючи досвід інших сектантських груп, послуговуючись дослідженнями психологів, вдаючись до уже випробуваних методів впливу на інших.

Наступний етап – формування неофітів у душі, потрібному секті. Для цього використовують методи впливу на підсвідомість, фінансовий та інформаційний контроль над членами секти, систему прихованих та відкритих форм взаємного стеження одних членів за іншими, систему доносів, формування жорсткої ерархічної структури. Витворивши цілковито підконтрольну групу adeptів, секта починає повноцінну функціонувати.

13. Члени секти часто пояснюють свою належність до неї тим, що отримали в ній допомогу. Чи секти справді

здатні допомогти людям?

Із такими твердженнями часто стикаємося, спілкуючись із людьми, які потрапили до секти. Дуже часто це єдиний аргумент, який вони наводять на користь своєї належності до сектантського угруповання. І тут варто поглянути на це з різних боків.

По-перше, одна з основних проблем сучасної невоцерковленої людини – це відсутність сенсу життя. А секти створюють враження, що життя наповнюється новим, незвіданим сенсом. Властиво, відсутність життєвого смислу – причина багатьох проблем, і зі здоров'ям також. Тому, коли в секті людина отримує ілюзію знайти сенс життя, чимало її проблем справді розв'язуються. Але натомість виникає багато інших проблем. Члени сект часто стикаються із суспільним неприйняттям своєї поведінки і свого віровизнання, а це ще й посилюється намаганням секти ізолювати своїх членів від будь-якого впливу ззовні. Це причина потрапляння сектантів у своєрідний суспільний вакуум, що часто стає причиною патологічного відчуття власної інакшості, окремішності і призводить до виникнення серйозних психічних проблем.

По-друге, опинившись у ситуації, коли їй не сприймають, людина створює специфічні психологічні механізми захисту від такого несприйняття. Адже в нашу психіку закладена потреба любови, яка передбачає і відсутність гострого конфлікту з оточенням. Як наслідок, людина стає агресивною до оточення, яке їй не сприймає. Ця агресія, помножена на розчарування («мене не сприймають»), з одного боку, й ілюзію власної значущості («я знаю, як спасти світ, я знаю істину»), з іншого боку, призводить до перетворення людини на параноїка, яка в усьому бачить небезпеку, несприйняття і ворожість. Усе це рано чи пізно закінчується повною нездатністю провадити нормальне життя в суспільстві.

Ця історія свідчить, що дуже багато в житті залежить від нашого сприйняття, навіть питання життя і смерті. На цій властивості нашої психіки ґрунтується й ефект плацебо, тобто оздоровчий ефект нелікувальних речовин, про які хворий думає, що вони лікувальні. І це не дивина, адже сам Ісус сказав: «Вам стане за вашою вірою» (Мт. 9, 29). Тобто, як віримо – так воно і буде. Тому не секта допомагає людині, а вона сама собі є поміччю у складній ситуації.

Утім, з історії про Маймоніда можемо почерпнути й інше. Страх – це сила, яка поступово вбиває.

Тому занадто оптимістично буде твердити, що секти можуть реально допомогти, не принісши шкоди. І шкода, яку вони завдають, незмірно більша від уявної допомоги.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

Бог ніколи не відпускає нас з порожніми руками

Під час молитви у храмі задумалась над тим, що люди навколо мене, як і я, приходять до Бога з проханнями. Просять, бо мають велику потребу і надію на те, що Добрий і Всемогутній Господь їх почує.

Я також прийшла з проханням, яке зринало з уст під час молитви неодноразово. Промовляю його настільки часто, що мимоволі виникають думки про те, чи здійсниться воно? Невже Господь мене не чує? Невже не помічає, скільки разів я у щирій молитві живу, надіючись на отримання того, про що прошу?

Звичайно, Бог чує нас! Той, хто створив нас і подарував слух, мову, відчуття, не може не чути. Він чує нас і знає про наше прохання вже з моменту наміру сказати про нашу потребу.

Та ми повинні розуміти, що Його мудрість настільки досконала, що часто змушена обертати нас від наших прохань, які часом є цілком непотрібними.

Виходячи з храму, ми думаємо, що прийшли з проханням, а, натомість, нічого не отримали. Насправді ж Господь дає нам необхідні дари, які є корисними для нас саме в цю мить. Дає розуміння, силу, розраду, посилає людей, які можуть допомогти. Як Добрий і Всемогутній Батько, Він ніколи не відпускає нас з порожніми руками.

Ми постійно повинні про це пам'ятати і вірити, що Господь нас почув і безперечно обдарував. Він дав нам набагато більше, ніж ми просили. Ми отримали дари досконалі, мудрі, перевірені пильним оком доброго Батька.

Тому, виходячи з храму, задумаємося: чи вірю я в те, що Господь мене почув і обдарував? І якщо наша відповідь є ствердною, то це означатиме, що наше життя вже не може бути таким, як раніше, ми маємо подивитися на нього іншими очима. Віра у Божу допомогу має зміцнити нас. Якщо ж ми не віримо у те, що Бог обдарував нас і дав усе необхідне, то Богові буде значно важче обдаровувати, адже Він хоче зробити нас співтворцями чудес у власному житті.

Але і тут не все втрачено, навіть якщо ми, як невіруючий Тома, «поки не торкнемося, не повіримо», повинні пам'ятати, що лише апостол Тома удостоївся доторкнутися ран Господніх, які зцілили його. Отож, молимося, щоб добрий Господь зцілив і нашу віру, дозволивши нам торкнутися до Нього.

Надія ПРИТИКА, УМХ

Вичитано в інтернеті

В одного віруючого чоловіка був невіруючий син. Батько дуже переживав, але ніяк не міг прищепити юнакові релігійність. Відчуваючи наближення смерті, він покликав сина:

– Виконай одне моє прохання.

– Яке, батьку?

– Коли я помру, ти протягом сорока днів приходи хвилин на п'ятнадцять до цієї кімнати.

– А що мені при цьому робити?

– Нічого не треба робити. Просто сиди. Але кожен день – не менше п'ятнадцяти хвилин.

Син поховав батька і в точності виконав прохання: приходив щодня в кімнату і просто сидів. Так минуло сорок днів, після яких юнак сам прийшов до церкви і став глибоко віруючим.

Лише через багато років він усвідомив, наскільки мудрим був батьків заповіт. Батько зрозумів, що в молодих людей – занадто швидкий ритм життя, суцільна суєта і немає часу подумати про вічність, про сенс життя, про свою душу, про безсмертя, про Бога. Але варто лише зупинитися, побути в тиші – і Господь постукає до серця.



Останніми часами почастішали, на жаль, випадки, коли люди, і, зокрема, ті, що називають себе християнами, звертаються до різних чародіїв, аби ті позбавили їх якихось життєвих проблем через «вилиття» воску, олова тощо. Не раз навіть можна помітити на вулиці оголошення схожого нехристиянського змісту. Часто з цього гріха в церкві сповідаються. На загал він пов'язаний з язичництвом та окультизмом – білою магією (що є завжди частиною чорної, як не прикрашуй). Окультизм (від лат. *occultus* – таємний, потайний, схований) – містичне вчення, що визнає існування надприродних (окультних) сил і можливість спілкування з ними за допомогою ритуалів та магії.

Подібні речі (прогрішення проти 1-ї Божої заповіді) Господь анітрохи не благословляє, оскільки вони мають згубний вплив на безсмертну людську душу. Не можна Всевишнім маніпулювати, змушуючи Його здійснювати нашу обмежену волю. У молитві «Отче наш» молимося: «Нехай буде воля Твоя...».

Найбільш ефективно оздоровлення можемо отримати насамперед через

відповідний спосіб християнського життя, особисту молитву до Господа Бога, справжнього Лікаря душ і тіл Ісуса Христа, завдяки молитві Церкви, яка має, як відомо, різноманітні традиційні молитовні практики на оздоровлення своїх вірних. Для чого ступати на згубну дорогу до пекла? «Створена вільною і здатною на вибір – бути з Богом чи без Бога – людина дістала від

дочка невдовзі назавжди оніміла... Це свідчить про те, що будь-які магічні обряди є не тільки гріховними в суті, але й досить шкідливими в духовному плані, за що справедливий Бог теж може покарати: не можна ставити одночасно свічку Спасителіві та дияволіві. «Не можете пити чаші Господньої і чаші бісівської» (1 Кор. 10, 21).

Навіть якщо ті, що вилиттяють на віск, тобто вдаються до магії, і прикриваються Богом, іконами або хрестом Ісуса – не вірте їм, бо це – «вовки в овечих шкурах» (пор. Мт. 7, 15).

Тому поганська практика вилиття воску/олова, скидання вроків, ворожіння і т.д. є нічим іншим як магічною дією, що не має нічого спільного з християнською молитвою та даром оздоровлення чи екзорцизму св. Католицької Церкви. Вона не раз категорично заборонена у Святому Письмі (див. Вих. 22, 17; Лев. 19, 26; 20, 27; Чис. 23, 23; Втор. 13, 2, 4-6; 18, 10-12, 14, 20; Іс. 3, 2-3; Єрем. 14, 14-16; 27, 9-10; Соф. 1, 5; Мал. 3, 5; Ді. 13, 6, 8-12; (2 Кор. 11, 13-15) і не має жодного відношення до християнського релігійного світогляду і здорової віри!

о. Микола
МИКОСОВСЬКИЙ, ФБ

Вилиття воску чи олова – диявольські витівки



Нього самого владу над світом і не потребує жодної магії. Це гібридне мистецтво – усього лише спроба штучного поєднання релігії з окультними науками, магія може лише дати створений образ природи і зруйнувати дієвість віри...» («Словник біблійного богослов'я»).

Наслідки від ходіння до знахарок можуть бути плачевними. Знаю такий реальний випадок: одна мати водила свою дочку до старшої жінки-ворожбитки, щоби та злила їй на віск, і

схилах пагорбів (Іс. 5, 1). Виноград там отримував багато сонця, а дощова вода стікала вниз. Часто схили пагорбів поділяли уступами на ряди нешироких терас, що піднімалися схилом одна над іншою. На краю кожної тераси зводили невисоку стінку з каменів та уламків скель. Перш ніж висаджувати нові лози, виноградар скопував землю мотикою або заступом. Потім садив лози на значній відстані одну від одної. Якщо одні лози стелились по землі, то іншим потрібні були підпирки, щоб підніматися вгору.

Збір винограду

Коли в липні, серпні або вересні виноград дозрівав, сім'я виноградаря нерідко перебралася в сторожову вежу посеред виноградника (Іс. 5, 2). Ночами люди охороняли виноград від злодіїв, а вдень збирали його і складали в великі кошики.

Пастух

У біблійні часи дуже цінувалися вівці. Вони забезпечували людину шерстю, м'ясом і молоком. Використовувалися навіть роги – з них робили спеціальні труби (Лев. 25, 9) або посудини для олії.

Вівці і кози

У біблійні часи пастух пас кіз та овець в одному стаді. Кози давали багато молока, частина якого йшла на приготування свого роду йогурту. З козячої вовни робили грубу тканину для покриття наметів або для простого одягу, а з козячих шкір виробляли міхи для зберігання води.

Пастух часто пас череду овець і кіз, що належали жителям його селища. Після зимових дощів навколо селища піднімалася буйна трава, на якій можна було пасти овець і велику рогату худобу.



Вітаємо

ювілярів!

У січні святкують ювілеї:

10-річчя священства – о. Іван Ільків (15.01)

10-річчя священства – о. Андрій Стадницький (15.01)

5-річчя священства – о. Остап Гнатів (30.01)

60-річчя уродин – о. Зіновій Сліпий (01.01)

60-річчя уродин – о. Іван Деркач (03.01)

55-річчя уродин – о. Богуслав Гункевич (26.01)

45-річчя уродин – о. Михайло Сукмановський (01.01)

45-річчя уродин – о. Олег Лазуркевич (10.01)

40-річчя уродин – о. Степан Грицан (06.01)

30-річчя уродин – о. Іван Глова (30.01)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Дурному шлях його здається простим...» (Припов. 12, 15)

Один старець, провівши багато років у пустелі, вирішив усамітнитися в горах. Довгі місяці він ішов, поки нарешті не опинився біля підніжжя розлогого гірського хребта. Заглибившись в ущелину, він зустрів там пастуха. Той, дивлячися, як старець розгублено озирється довкола, питає його:

– Отче, отче, не подобається тобі ця місцевість?

– Не знаю... Краще б не було тут всіх оцих гір, які закривають горизонт.

«Коли один із нас помре, – поділився якимось своїми думками один чернець своєму співбратові по келії, – я повернуся до Скитського монастиря».

Один старець так висловився стосовно жінок: «Я пам'ятаю, що раніше жінки, бентежачись, червоніли. А тепер вони бентежаться, якщо почервоніють».

– Отче, – запитав молодий чернець Арсенія Великого, – чому ти дозволяєш проникати в монастир усім мирським новинам?

– Бо це найкращий засіб, аби у братів не виникало бажання туди повернутися, – відповів старець.

«Лінивство глибокий сон наводить...» (Припов. 19, 15)

Один старець вудив рибу на березі моря. Підходить до нього перехожий і питає:

– Чи багато риби ти наловив, отче?

– Якщо я вивуджу ту, яка зараз клює, а потім ще дві, то всього буде три.

Старець докоряє молодому ченцеві:

– У твоєму віці я працював по десять годин на день, а ще десять проводив у молитві.

Молодий чернець у відповідь каже:

– Я вражений твоїм юнацьким завзяттям, отче, але ще більше мене захоплює твоя зрілість, завдяки якій ти покинув ці крайнощі.

Двоє старців зі Скитської пустелі після довгих місяців мовчання розговорилися якимось стосовно одного молодого ченця, який був неабияким ледарем.

– Він нагадує мені півня, який був у мене колись, – каже перший. – Цей півень був до того ледачий, що ніколи не піяв на зорі, а чекав, коли запіє інший півень, і тоді схилив голову на знак згоди.

– А мені він нагадує одного пса, – каже другий. – Він був настільки ледачим, що його блохам доводилося самим себе вичісувати.



Життя
в біблійські часи

М'ясо

У більшості сімей м'ясо їли рідко. Зазвичай його могли скуштувати тільки на свята (3 Цар. 4, 23). Іноді євреї поїдали птицю: голубів, гусей, перепілок та куріпок. Але частіше на столі було м'ясо козеняти або ягняти.

Риба

Улюбленою їжею була риба з Галилейського моря і з річки Йордан (Лк. 11, 11). За часів Ісуса багато рибалок ловили рибу саме в Галилейському морі.

Розведення винограду

Виноградні лози найкраще було висаджувати по



Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більше редактор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати

на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. +38(032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються.

Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6000 примірників, Замовл. № _____